

תפ"ח 29494/12/12 - מדינת ישראל נגד אחמד אלעאסם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 29494-12-12 מדינת ישראל נ' אלעאסם (עציר)

בפני: כב' השופט ברוך אזולאי, אב"ד כב' השופט נתן זלוצ'ובר כב' השופטת יעל רז-לוי

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד קרן שיטרית מפמ"ד

נגד

הנאשם: אחמד אלעאסם (עציר ט 1370410)

ע"י ב"כ עוה"ד יוסי זילברברג

הכרעת דין

א. כתב האישום והמענה

הנאשם מואשם בביצוע רצח- עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

הנאשם הוא אחיה של המנוחה ע. ז"ל, קטינה ילידת 23.04.1996. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגוררה המנוחה עם הוריה ואחיה בבית המשפחה. בתאריך 14.11.12 עזבה המנוחה את בית המשפחה, ללא ידיעת בני המשפחה, על מנת להיות עם ע.א בניגוד לרצון משפחתה.

בתאריך 19.11.12 הגישו דודיה של הקטינה, יוסף אלעאסם ואחיה, יאסר אלעאסם, תלונה במשטרת העיריות על היעדרה של הקטינה מהבית. באותו יום, הגיעו בני משפחתה של המנוחה לבית משפחתו של ע.א, והקטינה התלוותה אליהם על מנת לשוב לביתה. בדרכם, נכנסו בני המשפחה יחד עם המנוחה לתחנת משטרת העיריות, שם נגבתה ממנה עדות. לאחר מכן, עברה המנוחה להתגורר בבית דודה, נימר אבורקייק, אשר התחייב להשגיח עליה בביתו.

בתאריך 25.11.12 בשעה 10:07 הגיע אחיה של המנוחה- יאסר, אל תחנת משטרת העיריות והודיע שהיא חוזרת להתגורר בבית המשפחה תחת אחריותו והתחייבותו שלא יאונה לה כל רע. באותו מועד נגבתה הודעה מהמנוחה, בה הביעה את רצונה לשוב לבית המשפחה תחת אחריותו של יאסר. באותו יום, בשעה 18:46 נקראה המנוחה למשטרת העיריות, נאמר לה שקיים מידע מודיעיני לפיו נשקפת סכנה לחייה והוצע לה לעבור למקלט, לשם הגנה על חייה, אך היא סירבה. באותו לילה בשעה 22:15 הגיע שוטר לבית המשפחה על מנת לבדוק את מצבה של המנוחה. הוא שוחח עימה, והיא אף ששוחחה בטלפון עם השוטר יוסף אבו נאדי שהיה בתחנת העיריות ודיווחה שהיא אינה מאוימת ומעוניינת להישאר בבית משפחתה.

בתאריך 26.11.12, התפתח ויכוח בין הנאשם לבין המנוחה, במהלכו היא אמרה לו שהיא אוהבת את ע.א ורוצה להיות איתו. הנאשם צעק על המנוחה שתשתוק והשניים התווכחו בצעקות. הנאשם ניגש אל המטבח, לקח סכין בידו ונכנס אל החדר בו הייתה המנוחה, כשהוא אוחז בסכין מולה. הנאשם שיסף את גרונה מלפנים, המנוחה התמוטטה על רצפת החדר, כשדם רב ניגר מצווארה. הנאשם יצא מהחדר לחצר הבית כשהוא אוחז סכין בידו והחל לצעוק "**הרגתי אותה**" והשליך את הסכין מידו. בשעה 09:11 הנאשם התקשר למשטרה, דיווח שהרג את המנוחה וביקש לשלוח משטרה ואמבולנס אל בית המשפחה. למקום הגיעו אחיו של הנאשם, קאיד ואיברהים, ובד בבד הגיעו צוות משטרה וניידת של מד"א. צוות מד"א מצא את המנוחה ללא רוח חיים ומותה נקבע במקום בשעה 09:35.

הנאשם חתך את צווארה של המנוחה וגרם לפצע שסיעה בשליש העליון של הצוואר מאפרכסת ימין עד לאפרכסת שמאל, באורך של כ- 15 ס"מ, עם פצעי חתך משניים. החתך העיקרי עובר דרך הרקמות הרכות, דרך כלי הדם הראשיים של הצוואר, דרך מכסה הגרון, תחת עצם הלשון ודרך הוושט, עד לדיסק בין חוליית צווארי רביעי. נגרם חתך מלא בעורקי התרדמה ובוורידי הצוואר משני הצדדים, עם הפרדה של קנה הנשימה בגובה מכסה הלשון עם חתך מלא, משני הצדדים, עם הפרדה של קנה הנשימה בגובה מכסה הלשון עם חתך מלא, חתך בבלוטת התריס, חתך בעומק 1.5 ס"מ בין חוליות צוואריות 4 ו-5 שלא הגיע לתעלת חוט השדרה. בנוסף, חתך שטחי באורך כ- 2.1 ס"מ באפרכסת הימנית, וכ- 16 פצעי חתך בחלק מאצבעות כפות הידיים של המנוחה. מותה של המנוחה נגרם מכשל נשימתי ולבבי חריף, כתוצאה מקטיעה חבלתית של קנה הנשימה ושל כלי הדם הראשיים בצוואר.

במענה לכתב האישום, הנאשם הודה בהשתלשלות האירועים כפי שהיא כתובה בכתב האישום עד לשלב בו ניהל וויכוח עם המנוחה. לדבריו, הוא ניסה להסביר לה את המשמעויות של רצונה להיות עם ע.א, אך היא קנטרה אותו וצעקה. הנאשם אישר שהוא נטל סכין ממקום סמוך לחדר בו שהתה המנוחה, כאשר לדבריו מטרתו היתה לאיים עליה שלא תתגרר בו ולא תברח. הנאשם ציין שפעמיים באותו יום היא ניסתה להימלט מהבית וללכת לביתו של ע.א.

הנאשם אישר שהוא דקר את המנוחה אך לדבריו זה נעשה תוך טשטוש מוחלט, בצורה ספונטאנית, כתוצאה מהקנטור וללא כוונה תחילה. הנאשם אישר את יתר עובדות כתב האישום, למעט אלמנט הכוונה. לדבריו, הוא לא תכנן להמיתה וגם היתה התגררות מצידה.

הנאשם הודה בביצוע עבירת ההריגה. (ראה פרוטוקול מיום 5/2/13 בעמ' 3 שורה 18)

בדיון ביום 18.06.2013 טען ב"כ הנאשם שחרף העובדה שהנאשם הודה בביצוע עבירת ההריגה, הוא שם לב שלמעט הודאתו של הנאשם אין כל ראיה שקושרת אותו לביצוע העבירה ולכן העלה, למרות הודאת הנאשם גם בבית המשפט, את האפשרות שהנאשם לא ביצע את העבירה אלא אדם אחר ביצע אותה וזאת הגם שהנאשם לא טען כך.

ב. פרשת התביעה

השתלשלות האירועים לפני האירוע נשוא כתב האישום

1. ת/19 מזכר שכתב פקד יוסף אסנפי ביום 12.12.12 המתאר את השתלשלות האירועים, עובר לאירוע. לדבריו, ביום 19.11.12 התקבלה תלונה במשטרה על היעדרות המנוחה. בהמשך התברר שהמנוחה נמצאת בטיבה ואחיה החזיר אותה לבית. מחלקת הרווחה עודכנה על ידי החוקר. המנוחה הועברה לאחריותו של נימר אבו רקייק, בתיאום עם הרווחה. לאחר יומיים הגיע נימר אבו רקייק לתחנת המשטרה והעביר את האחריות לחיי המנוחה לידי דודה יוסוף. ביום 25.11.12 התקבל דיווח לפיו נשקפת סכנה לחייה של המנוחה. המנוחה ואחיה

זומנו לתחנת המשטרה והמנוחה מסרה, כי היא אינה חשה בסכנה כלל, אחיה לקח עליה אחריות ומחלקת הרווחה עודכנה בקשר לכך. בערב, התקבל מידע בתחנת בית שמש לפיו קיימת סכנה ממשית לחייה של המנוחה מצד בני משפחתה. המנוחה הובאה לתחנת המשטרה וסירבה ללכת למקלט.

לדברי החוקר הוא עדכן את הגורמים הרלוונטיים ברווחה ונמסר לו שאין מה לעשות בעניין ושלא ניתן לשכנע את המנוחה להתפנות למקלט. המנוחה הוחזרה למשפחתה.

בעדותו בבית המשפט חזר העד על השתלשלות האירועים.

העד אישר שהמנוחה לא נפגשה עם נציג מטעם הרווחה והם התייעצו עם גורמי הרווחה בטלפון. העד אמר שהוא דיבר עם נציגת הרווחה ערב לפני האירוע וביקש ממנה לפעול להוצאת צו בית משפט על מנת להגן על המנוחה אך היא מסרה לו שלא ניתן לעשות זאת באופן מיידי ושיש להכין בקשה ולקבל את כל החומר הנוגע לעניין.

2. ת/41 אמרתה של המנוחה מיום 19.11.12 בשעה 18:49 (הוגשה בהסכמה). המנוחה שללה את האפשרות שהיא בקשר עם ע.א, שע.א הביע רצון להיות איתה בקשר או להתחתן איתה או שהכריח אותה להיות איתו. המנוחה אמרה שהיא לא רבה עם אף אחד מבני משפחתה ושהיא לא חוששת לחזור לבית, אך רוצה לחזור עם דוד שלה כדי שהוא יסביר למשפחה שלה מה קרה.

ת/41 אמרתה של המנוחה מיום 25.11.12 בשעה 10:14, ממנה עולה שהמנוחה הביעה רצון לחזור לבית עם אחיה יאסר וסירבה ללכת למקלט או לבית קלט.

ת/41ב אמרתה של המנוחה במשטרה מיום 25.11.12 בשעה 18:46. ממנה עולה שסמ"ר דוד שמש הודיע למנוחה שיש מידע מודיעיני לפיו חייה בסכנה ושהם רוצים לעזור לה ולשלוח אותה למקלט. המנוחה השיבה שחייה לא בסכנה, סירבה ללכת למקלט והביעה רצון לחזור לביתה יחד עם אחיה יאסר.

3. ת/43 מזכר שכתב השוטרי יוסי סלע לפיו יום לפני האירוע קצין החקירות פנה אליו ואמר לו שהתקבל מידע מתחנת בית שמש לפיו ישנה כוונה לפגוע במנוחה על ידי בני משפחתה, בעקבות השיחה נשלח צוות שוטרים לבית המנוחה, המנוחה נלקחה לתחנת המשטרה והמשך הטיפול נעשה בליווי של גורמי הרווחה על מנת למצוא פתרון למנוחה.

4. ת/21 אמרתו של השוטרי צחי אסרף מיום 16.12.12 בשעה 11:56. לדבריו, יום לפני האירוע התקבל אירוע מוקד על קטינה מאוימת בתל שבע, הוא נסע לביתה של המנוחה עם עוד 3 שוטרים. העד גבה עדות מהמנוחה ומאחיה יאסר, שהיה אחראי עליה. לאחר מכן העד לקח אותה הצידה ונתן לה לדבר בטלפון עם השוטרי יוסף אבו נאדי, שדובר את השפה הערבית. יוסף מסר לעד שהמנוחה לא מרגישה מאוימת. העד פנה למנוחה ושאל אותה אם הכל בסדר ואם היא מפחדת והיא השיבה שהכל בסדר. העד ציין שכשהוא נפגש עימה הוא לא ראה עליה סימני פחד, וש אחד האחים שלה (לא יאסר) תרגם לו את העדות שלה. לדבריו, אחיה היו בחדר בזמן גביית העדות.

בעדותו בבית המשפט, העד אישר שאחד האחים של המנוחה תרגם לו את דבריה ושהוא לא יודע אם התרגום נכון

או לא אך הוא לא חש שהיה פחד או מתח בקרב בני הבית. העד אישר שהוא לא הבין את שיחתה של המנוחה עם השוטר אבו נאדי אך השוטר דיבר איתו לאחר השיחה והסביר לו את הדברים שנאמרו.

עדויות השוטרים שלקחו חלק בחקירת האירוע

5. ת/14 תמליל השיחה שהתקבלה במשלט דרום על ידי רס"מ בני סומך. ממנו עולה, שאדם שהזדהה בשם אחמד אלעאסם (הנאשם - נ.ז.) ביקש לשלוח ניידת משטרה ואמבולנס לביתו בתל שבע, לדבריו, הוא הרג את אחותו.

6. ת/15 אמרתו של קצין יס"מ תל שבע יניב בוקובזה מיום 26.11.2012 בשעה 17:02. לדבריו, בשעה 09:30 הם קיבלו דיווח על מודיע שטען שרצח את אחותו בתל שבע. העד נסע מיד לזירת האירוע וזיהה 3 דמויות שהזדהו בשמות אחמד, קאיד ואיברהים. הנאשם- אחמד עמד במרכז הרחבה מול הכניסה לבית הדו קומתי, קאיד היה מול הכניסה לפחון משמאלו של אחמד ואיברהים בצד השמאלי ביותר. העד שאל את הנאשם מה קרה והוא השיב לו בעברית "**רצחתי את אחותי**", העד שאל אותו מדוע הוא עשה זאת והוא השיב "**על כבוד המשפחה.. היא היתה עם ע.א**" העד שאל את הנאשם איך הוא רצח אותה והוא השיב "**עם סכין**". העד שאל אותו איפה הסכין והנאשם הצביע לכיוון הכניסה לחצר ליד ברז המים, שם היתה מונחת סכין מגואלת בדם עם ידית מעץ בצבע חום עם 2 עיגולים ממתכת.

בעדותו בבית המשפט אישר העד שהוא עצר את הנאשם. העד תיאר את מיקום שלושת האחים ברחבת הבית. לדבריו העד הסכין היתה מונחת בכניסה מצד שמאל, כאשר איברהים היה הכי קרוב אליה ביחס לשלושה. העד אישר שהוא לא ראה כתמי דם על הנאשם.

7. ת/1 אמרתו של אייל בן עזר- ראש משמרת בילוש בנקודת תל שבע מיום 26.11.2012 בשעה 15:54. לדבריו, בשעה 09:15 התקבלה הודעת מוקד על מודיע שמסר שרצח את אחותו בתל שבע. הוא הגיע לכתובת שנמסרה לו תוך דקה וראה שלושה גברים במתחם הבית. במקביל הגיע לזירה קצין היס"מ, יניב בוקובזה. העד סרק את חדרי הבית והבחין בגופתה של הקטינה וכשיצא החוצה ראה את שלושת הגברים אזוקים. העד ציין שהקצין יניב בוקובזה שאל את הנאשם- "**איך הרגת אותה?**" והנאשם הצביע לכיוון הכניסה הדרומית של המגרש והעד ראה סכין מגואלת בדם ובסמוך אליה היה ברז מים פתוח. בדרך לתחנת עיירות הנאשם בכה, כשהעד שאל אותו למה הוא בוכה (ואמר לו שהוא לא חייב לומר לו דבר), הנאשם השיב לו שהוא בוכה על התינוקת שנולדה לו לפני שלושה ימים והוסיף "**אתה חושב שאני בוכה עליה**" (על המנוחה), **תל שבע זה ישוב קטן ואנחנו לא צריכים זונה במשפחה**". העד תיאר את הסכין שעליה הצביע הנאשם - סכין מטבח עם ידית בצבע חום, אורך להב כ 20-15 ס"מ.

בעדותו בבית המשפט, אמר העד, שכשהוא הגיע לזירה, שלושת הגברים שהיו בזירה לא עמדו במרוכז וכל אחד עמד במקום אחר. לדבריו, הסכין היתה במרחק של כמה ס"מ מהברז הפתוח. העד ציין שמהרגע בו הם הגיעו לתחנת המשטרה, הנאשם לא שיתף פעולה ולא חתם על דו"ח המעצר. העד אישר שתמונות 1335, 1336, 1337 של המעבדה הניידת משקפות את מיקום הסכין כפי שהוא ראה בזירה.

8. ע.ת 1 ניב אוחנה, מפקד נקודת תל שבע. לדברי העד דווח לו שהתקבלה הודעה במוקד 100, שבחור הודיע שהוא רצח את אחותו בתל שבע. תוך זמן קצר העד הגיע לזירת האירוע והבחין בקצין יס"מ- יניב בוקובזה, מדבר עם הנאשם. יניב קרא לו ואמר **"ניבי, בוא, זה החשוד, יש פה רצח"**.

העד דיבר עם הנאשם. הנאשם היה נסער מאוד, בכה ואמר **"רצחתי את אחותי"**. לדברי העד, הנאשם הוביל אותו למקום גופת הקטינה. העד אמר שהוא שאל את הנאשם מי היה איתו בזמן ביצוע העבירה והנאשם השיב שהוא היה לבד ושכולם ישנו. העד שאל את הנאשם איך הוא עשה זאת והוא השיב **"שחטתי אותה כמו כבש"**. העד ציין שהנאשם אמר שהוא **"שחט"** את המנוחה עם הסכין שהשוטר תפס.

העד ציין שכשהוא הגיע לחצר, הוא הבחין בסכין עם דם מוטלת על הארץ, סמוך למקום בו עמד הנאשם. אחד השוטרים תפס את הסכין. העד אמר שהנאשם אמר לו שהוא עשה זאת על רקע כבוד המשפחה מכיוון שהקטינה "הלכה" עם ע.א. העד ציין שבזירה היתה אישה והיא היתה מאוד נסערת. לדבריה, היא גרה בסמוך לבית המשפחה ובאה לבקש מצרך. היא סיפרה לעד שהיא ראתה את הנאשם צועק שהוא הרג את אחותו. לדברי העד היא תיארה את הסכין. חוץ ממנה, היו עוד שני גברים בזירה שזוהו כאחיו של הנאשם. העד אישר שהוא לא כתב בדו"ח שהסכין נמצאה בסמוך למקום בו היה הנאשם אך הוא זוכר זאת וייתכן שהיה מקום לציין זאת. העד נשאל האם ייתכן שהוא זה שאמר לנאשם שהנאשם שחט את הקטינה כמו כבש, והשיב שאלה היו המילים של הנאשם.

9. ת/2 אמרתו של שלומי כהן לוחם יס"מ עיירות- תל שבע, מיום 26.11.2012 בשעה 15:32. לדברי העד, הוא הגיע לזירה שלישי, אחרי אייל בן עזר ויניב בוקובזה. בזירה היו שלושה גברים- אחמד, אברהם וקאיד אלעאסם. העד נכנס לבית אחרי אייל וראה את גופת הקטינה. העד אזק את אחיו של הנאשם- אברהם והוא אמר לו בעברית **"אם הייתי יודע שהוא יהרוג אותה לא הייתי נותן לזה לקרות והייתי אומר לכם את זה כבר אתמול"**. העד ציין שאחד השוטרים שאל מי רצח את הקטינה והנאשם אמר **"אני רצחתי"** ואמר לעד **"עוד 25 שנה ניפגש בבאר שבע אני זוכר את הפרצוף שלך"**. כשהעד אזק את איברהם הנאשם צעק לו **"תעזוב אותו הוא לא קשור בכלל"**. העד הוסיף שבשלב מסוים אחד השוטרים מצא סכין בחצר, סמוך לצינור מים שהיה צמוד לקיר קרוב לכניסה לבית. לדבריו, על הסכין היו סימני דם טרי ומסביב לסכין היתה שלולית מים.

העד ציין שהוא לא הבחין בסימני דם על אף אחד משלושת הגברים, אך הוא שם לב לתגובתו של הנאשם שהיה בשוק, כאילו הוא לא הבין מה הוא עשה.

בעדותו בבית המשפט חזר העד על הדברים שציין באמרתו במשטרה.

10. ת/4 אמרתו של אביב יפרח, שוטר שח"מ (שרות חובה במשטרה- נ.ז.), מיום 27/11/12 בשעה 16:31. לדבריו, ביום 26.11.2012 בשעה 19:00 הובא אליו הנאשם לביצוע הטבעה וצילום. הנאשם בכה וכשהעד שאל אותו מדוע הוא בוכה, הוא השיב **"רצחתי את אחותי"**. העד אמר לו שמבחינת הדת והחוק הוא ביצע מעשה חמור והנאשם השיב **"אתם היהודים לא מבינים. אצלנו הבדואים הכבוד זה דבר ראשון. בגלל שהיא היתה זונה ועשתה לנו הרבה בעיות במשפחה רצחתי אותה"**. הנאשם הוסיף שאחותו "הלכה" עם נרקומן, בן אדם בעייתי. העד שאל את הנאשם האם מישהו מהמשפחה ידע על הרצח והנאשם השיב שאשתו ידעה. העד אמר שהנאשם סיפר לו שהוא רצח את אחותו בסכין אך לא תיאר באיזה אופן.

בעדותו בבית המשפט, העד נשאל מדוע הוא לא דיווח על כל מה שהתרחש והשיב שהחוקרים היו עסוקים וזה היה

לקראת הערב ולכן הוא דיווח לקצין שלו ולמחרת מסר עדות. העד אישר את הדברים שמסר באמרתו במשטרה וציין שהוא מסר את העדות לפי זכרונו מהערב הקודם.

11. ע.ת 5 אמיר אלעטאונה, שהיה החוקר הראשי בתיק, העיד בבית המשפט שלמיטב ידיעתו המנוחה לא נפגשה עם עו"ס מהרגע בו היא נעלמה ועד שחזרה לביתה. העד אישר שהוא חקר את הנאשם והנאשם היה נסער ובכה ברוב החקירה. העד אמר שהתנהגותו של הנאשם נראתה לו טבעית לאחר המעשה שעשה. העד אישר שהוא חקר גם את אחיו של הנאשם- עוואני. העד אישר שעוואני מסר שהוא היה בבית בבוקר האירוע אך לטענתו הוא עזב את הבית לפני שהמשטרה הגיעה. לדברי העד, עוואני סיפר לו שהמנוחה ניסתה לברוח מהבית פעמיים באותו בוקר ושהיא איימה עליו עם סכין. העד נשאל, ע"י הסגור, האם הסתירה בין דברי הנאשם- שהאחים ישנו בזמן האירוע ובין דבריו של עוואני- שהוא היה עם הנאשם חזר לא הדליקה לו נורה אדומה והשיב שהם חקרו את כל האפשרויות בתיק. העד נשאל האם לא נדלקה לו נורה אדומה שרק הנאשם אמר שאשתו הייתה בבית בזמן האירוע ויתר העדים אמרו שהיא לא הייתה בבית, והשיב שהנאשם נחקר ביום הראשון ואשתו נחקרה מספר ימים לאחר מכן, וזה ידוע שלאחר מספר ימים אנשים מתאמים ביניהם ומנסים להתרחק מהעבירה.

12. ע.ת 6 שי אבוקסיס, קצין מודיעין ובילוש בתחנת עיירות ושימש כראש צוות החקירה בתיק. העד אישר שהוא הכיר את הרקע לאירוע כחלק מתפקידו כקצין מודיעין. העד אישר שהוא ידע שע.א הגיע לתחנת המשטרה וביקש לעשות הכל כדי להוציא את הקטינה מהבית היות והיא בסכנת חיים. העד אישר, שהקטינה הייתה ברמת סיכון מבחינת המשטרה.

העד שלל את האפשרות שמישהו אחר ולא הנאשם רצח את המנוחה. לדבריו, מעבר להודאת הנאשם, נערך שחזור עם הנאשם בסמוך לרצח והוא שחזר פרטים מוכמנים מביצוע הרצח. הוא פירט איך הרצח בוצע, מאיפה הוא לקח את הסכין והדגים את תנועת שיסוף הגרון שהתאימה לחו"ד של המעבדה. כמו כן, האמוציות שהיו לנאשם בשלבים הקריטיים של השחזור מעידים על כך שהוא רצח את הקטינה. העד נשאל מהו הפרט המוכמן שהנאשם ידע שאף אחד אחר לא היה יכול לדעת והשיב שהנאשם תיאר במדויק איך בוצע הרצח, באיזו נקודה הוא התרחש ואיך הגופה התמוטטה ולא ייתכן, לדעתו, שאחיו של הנאשם תיאמו ביניהם גרסאות בזמן הקצר שהיה בין ביצוע הרצח להגעת המשטרה.

13. השוטר איתי בן דוד העיד בבית המשפט, כי הוא חקר את איברהים אלעסאם- אחיו של הנאשם.

14. ת/25 דו"ח פעולה של רס"מ רות פציניאש - רכזת חקירות בתחנת עיירות. כשהיא הגיעה לזירת האירוע, הקצין יניב בוקובזה אמר לה שגופת הקטינה המנוחה בתוך הבית והצביע על עדה שעמדה בכניסה למחסן. היא ניגשה לעדה ששמה הדיה אלעאסם, העדה אמרה לה שהיא יודעת קצת עברית וסיפרה לה את הפרטים שהיא יודעת והצביעה על סכין שלדבריה נזרקה מידו של הנאשם לעבר הגינה.

בעדותה בבית המשפט היא ציינה, שהיא חקרה את הדיה אלעסאם בעברית וכאשר היא הבינה שהעדה לא מבינה היטב את שאלתה, היא חיכתה להגעתו של מתורגמן (השוטר יוסף אלאטרש). כאשר היא המשיכה בחקירה בנוכחות מתורגמן, העדה חזרה על הדברים שהיא סיפרה לה במדויק.

15. ת/19א, מזכר שנכתב על ידי פקד יוסף אסנפי, ממנו עולה שלאחר האירוע נערכה פגישה בנוכחות מפקחת הרווחה בדרום, במסגרתה ניתנה הנחיה חדשה לעובדים הסוציאליים שבכל מקרה של איום על חייו של קטין, על העובדת הסוציאלית להגיע פיזית לתחנת המשטרה ולהתרשם בעצמה מהקטין.

עדויות בני משפחת הנאשם והמנוחה

16. בבית המשפט העידו בנו המשפחה של הנאשם והמנוחה: הדודה הדיה אלעסם, האחים אברהם אלעסם ועוואני אלעסם והאם קאיידה אלעסם. ניכר היה שבני המשפחה העידו שעה שהם מצויים בדילמה קשה, מחד גיסא נרצחה המנוחה והכאב לא פחת ומאידך גיסא גם הנאשם הוא בן משפחה שהם מעוניינים להגן עליו. אין הפתעה בכך, שבסיטואציה קשה זו, הדודה הדיה והאם קאיידה הוכרזו עדות עוינות לתביעה ואמרותיהן הוגשו מכח סעיף 10א לפקודת הראיות וגם אמרותיהם של האחים איברהם ועוואני שטענו שאינם זוכרים דברים חשובים באמרתם- הוגשו מכח סעיף 10א לפקודת הראיות.

אקדים את המוקדם למאחר ואבהיר כבר עתה, כי אני מציע לחברי, על פי המפורט להלן, לנוכח נסיבות מתן האימרה בסמוך לאירוע, לנוכח היותם בני משפחה קרובים של הנאשם ובעלי אינטרס מובהק בתוצאות המשפט ולאור הראיות שהובאו במשפט (לרבות הודאת הנאשם בקטילת המנוחה -להעדיף את דבריהם במשטרה על חלק מעדויותיהם בבית המשפט.

17. **הדיה אלעסם - דודתו של הנאשם.** בת/20 - אמרתה מיום 26.11.12 בשעה 09:44 אמרה שבין הבית שלה לביתו של הנאשם מפרידים שני בתים, בסמוך לאירוע היא הלכה לביתו של הנאשם על מנת לבקש מלח וראתה את איברהם, הנאשם וקאיד ברחבת הבית. הנאשם החזיק סכין ביד ואמר **"אנא קטלת אנא קטלת"**. העדה נשאלה איך נראתה הסכין שהנאשם החזיק והשיבה שהסכין נמצאת במרחק של 7 מטרים מהמקום בו היא והחוקרת עומדות ושיש לסכין ידית אדומה ולהב כסוף ויש עליה כתמי דם (העדה הצביעה על הסכין). העדה נשאלה מדוע הסכין נמצאת שם והשיבה שכשהמשטרה הגיעה הנאשם זרק את הסכין לשם. העדה אמרה שכאשר הנאשם אמר לאחיו שהוא הרג את הקטינה הם אמרו לו **"למה? למה?"** והחלו לבכות. העדה לא ידעה להגיד באיזו יד הנאשם החזיק את הסכין. העדה אמרה שכאשר הנאשם אמר שהוא הרג את הקטינה הוא היה נשמע **"מתגאה.. כאילו שהוא עשה משהו שמבחינתו זה לגיטימי.. הוא היה הכי רגיל האחים שלו היו היסטריים"** (עמ' 3 ש' 5-10).

בעדותה בבית המשפט חזרה העדה על כך שביום האירוע, היא הלכה לביתו של הנאשם על מנת לבקש מלח וראתה את הנאשם, קאיד ואיברהם ברחבת הבית בוכים. העדה אמרה שהיא לא זוכרת את יתר הדברים שמסרה במשטרה.

העדה הוסיפה שכשהיא הגיעה לרחבת הבית היא שמעה את הנאשם אומר **"אנא קטלת, אנא קטלת"**.

(מתורגמן ביהמ"ש שתרגם את עדות העדה ציין, לאחר בדיקה, שהמילה "קטלת" משמעה בערבית הספרותית וגם בשפה המדוברת בארץ, רצחתי או הרגתי).

העדה לא זכרה איך הנאשם התנהג ביחס לנוכחים האחרים. כשנאמר לעדה שהיא אמרה בחקירתה במשטרה

שהנאשם החזיק סכין בידו, היא השיבה שהיא לא זוכרת את זה ושהיא ראתה את הסכין על האדמה.

ב"כ הנאשם התנגד להגשת אימרתה במשטרה וטען שהעמוד הראשון נגבה בניגוד לחוק, בשפה העברית ללא נוכחות מתורגמן ולחילופין ביקש שבית המשפט לא יקבל את העמוד הראשון של העדות.

למרות התנגדות הסנגור, הואיל והעדה סתרה את עצמה ביחס לאמרתה במשטרה, לבקשת התביעה היא הוכרזה עדה עוינת לתביעה ואימרתה התקבלה מכח סעיף 10א לפקודת הראיות תוך שקבענו שמשקל האמרה יוחלט במסגרת הכרעת הדין.

העדה אישרה שלאחר שהנאשם נעצר בני המשפחה דיברו על האירוע. העדה לא זכרה מה היא סיפרה לבני המשפחה וציינה שהיא בכתה וצעקה בזמן חקירתה במשטרה וגם לפני כן - עם הגעת המשטרה לרחבת הבית מכיוון שהיא היתה בהלם.

העדה אישרה שבני משפחת הנאשם דיברו איתה ועם עו"ד הינד בערבית מחוץ לאולם בית המשפט. לדבריה, הם שאלו אותה לשלומה. העדה אמרה שאבי הנאשם אמר לה שאם היא זוכרת שתספר הכל. העדה אמרה שהיא לא דיברה עם אבי הנאשם לגבי האמרה שמסרה במשטרה ושהוא אמר לה את הדברים האלה כדי להרגיע אותה.

העדה חזרה על הטענה שהיא לא זוכרת מה היא אמרה בחקירתה במשטרה ושהיא היתה בלחץ בזמן החקירה וייתכן שהיא אמרה דברים לא הגיוניים.

18. **אברהים אלעאסם- אחיו של הנאשם.** בת/22 אמרתו מיום 26.11.12 בשעה 11:08, אמר שקם בבוקר ושמע את הנאשם מדבר בטלפון עם המשטרה, הוא יצא החוצה וראה את הנאשם, הנאשם אמר לו **"אני רצחתי אותה... את ע."** העד אמר שנראה לו שהנאשם אחז בסכין בידו הימנית. העד לא זכר את צבע הסכין ולא שם לב אם בגדיו של הנאשם היו מוכתמים בדם. העד נשאל מדוע הגיעה משטרה לביתם בלילה שלפני האירוע והשיב שהמנוחה הייתה מחוץ לבית 8-9 ימים, היא היתה אצל נימר אבו רקייק ולאחר מכן היתה 4 ימים בביתו של הדוד שלהם יוסף ויום לפני האירוע היא חזרה לבית. לדבריו, כל האחים קיבלו אותה ולא שאלו שאלות. כשהעד נשאל מדוע המנוחה לא היתה בבית 8-9 ימים, השיב **"לא יודע, לא שאלתי אותה, היא יצאה עם מישהו.. קמתי בבוקר לפני 8 ימים והיא לא היתה בבית"**.

בהמשך כשנשאל עם מי המנוחה יצאה מהבית השיב **"עם ע.א... הלכנו לחפש אותה 3 ימים והודענו למשטרה ואחר כך אח שלי יאסר הגדול הוא התחיל לטפל בעניינים"**. כשנאמר לעד שמעשיה של המנוחה פגעו במשפחה הוא אמר **"היא ילדה אז מה, אנחנו יודעים כולם שהיא ילדה ולא יודעת כלום"**.

בת/22 אמרתו מיום 28.11.12 בשעה 10:26, אמר שאשתו של הנאשם גרה איתם בבית המשפחה ויש להם ילדה בת 5 ימים. העד ציין שהוא ראה את אשתו של הנאשם בבית יום לפני האירוע, אך לא ראה אותה ביום האירוע.

העד ציין שלילה לפני האירוע הגיעו שוטרים ודיברו עם המנוחה והוא, הנאשם, קאיד ואמו היו נוכחים בשיחה. בהמשך האח הגדול- יאסר, הגיע ודיבר עם השוטרים. העד אמר שראה את המנוחה בפעם האחרונה לילה לפני האירוע. העד אמר שהוא ידע על הקשר של המנוחה עם ע.א רק לאחר שהיא ברחה מהבית ושלא היה לו שום קשר עם ע.א.. העד שלל את האפשרות שהיו שמועות בכפר על הקשר של הקטינה עם ע.א. ושמישהו העליב אותו או

דיבר איתו על הקשר ביניהם. כשנאמר לעד שהנאשם אמר שמישהו דיבר עם העד על כך בקבוצת הכדורגל, הוא השיב שהמאמן של קבוצת הנוער אמר לו **"החיים עוברים וכל העולם קורה להם את זה.. תצא מהבית רגיל אל תתרגש"**.

העד אישר שהוא סיפר זאת לנאשם, אך לדבריו, הוא לא התרשם שהנאשם כעס.

העד אמר שהוא ישן בזמן האירוע ושלל את האפשרות שהוא, קאיד והנאשם תכננו יחד את רצח המנוחה. העד אמר שהוא לא שמע את הוויכוח בין הנאשם למנוחה לפני האירוע. העד אמר שלאחר שעצרו אותו הוא ראה בזירה את דודה שלו. כשנאמר לו שדודה שלו מסרה שהיא ראתה את הנאשם אוחז בסכין ושמעה את העד ואת קאיד שואלים אותו **"למה? למה?"**, העד השיב שנראה לו שהוא אכן שאל את הנאשם **"למה"** ואולי ראה שהוא מחזיק סכין ביד אך הוא לא זוכר שקאיד דיבר.

בת/22 אמרתו מיום 11.12.12 בשעה 17:21, אמר שכשהוא יצא החוצה הנאשם כבר היה בחוץ. הוא שאל את הנאשם מה קרה והנאשם אמר לו- הרגתי אותה (קטלת). העד שאל אותו- את מי? והנאשם השיב- את ע.. העד נשאל האם הוא יודע מדוע הנאשם רצח את המנוחה והשיב שהוא לא יודע, ושהנאשם לא דיבר עם אף אחד על העניין ושם מישהו מהמשפחה היה יודע על כוונותיו הוא היה מונע את זה.

בעדותו בבית המשפט אישר שהוא קם בבוקר, יצא החוצה, וראה את הנאשם. הנאשם אמר לו **"הרגתי אותה... את ע."**. לדברי העד הנאשם השתמש במילה **"דבחתה"**. כשהעד נשאל במה עוד הוא הבחין הוא השיב שהוא לא זוכר מכיון שהוא היה בהלם. העד אישר שכאשר הוא מסר את אמרותיו במשטרה הוא זכר טוב יותר את פרטי האירוע. לאחר שנאמר לעד שהוא אמר בחקירתו שהוא ראה את הסכין בידו של הנאשם הוא השיב שהוא לא זוכר שהוא אמר את זה.

לאור הסתירה בין דברי העד במשטרה לדבריו בבית המשפט, התקבלו אמרות העד בהתאם לס' 10א לפקודת הראיות. העד נשאל מדוע באמרתו במשטרה הוא העיד שהנאשם אמר "קטלת" ובבית המשפט אמר שהנאשם אמר **"דבחתה"**, העד השיב שהוא לא זוכר שהוא דיבר עם השוטר. בהמשך אמר שהוא לא זוכר אם הנאשם אמר **"דבחתה"** או **"קטלת"**. כשנאמר לעד שאף שוטר לא ראה סכין בידו של הנאשם, הוא השיב **"אמרתי שלא נראה לי שהיה לו סכין... אני לא ראיתי את הסכין"**. העד אמר שהוא לא יודע אם יש אפשרות שמישהו אחר הרג את המנוחה ואישר שהוא שמע את הנאשם אומר שהוא הרג אותה. העד אמר שהוא לא זוכר שהוא אמר במשטרה שהוא יצא מחוץ לבית מכיון שהוא שמע את הנאשם מדבר עם המשטרה, אך יכול להיות שזה נכון.

מת/51 תמליל שיחה בין אברהים אלעאסם וקאיד אלעאסם, עולה שאיברהים אמר לקאיד **"יצאתי בחוץ... היה לו סכין"** וקאיד השיב **"אני לא ראיתי"** (עמ' 15 ש' 16-20). (התמליל הוגש בהסכמה לעניין הדברים שקשורים לסכין)

מדו"ח המעצר של העד מיום האירוע בשעה 09:59, עולה כי תגובתו היתה: **"הייתי ישן וכשקמתי בבוקר ראיתי את הסכין ביד של אחמד"**.

19. **עוואני אלעאסם - אחיו של הנאשם**, מסר בת/54 - אמרתו מיום 03.12.2012 בשעה 12:27, שבבוקר האירוע המנוחה רצתה לברוח מהבית ואיימה עליו (על עוואני) עם סכין. הוא העיר את הנאשם והנאשם החזיר

אותה לבית. המנוחה ברחה שוב והנאשם שוב החזיר אותה לבית. לאחר מכן העד יצא מהבית וכשהוא חזר הוא ראה את השוטרים, אחד השוטרים נתן לו **"מכה עם חשמל"**, הוא התעלף והתעורר רק בבית החולים. לדברי העד, סאלם אסלעידה לקח אותו למרפאה בתל שבע ומשם הפנו אותו לבית החולים. העד אמר שלילה לפני האירוע הוא ישן בסלון שלמטה לאחר תפילת הערב (לדברי החוקר תפילת הערב היא בשש בערב). העד אמר שהמנוחה איימה עליו עם סכין בעלת ידית מעץ ושאף אחד מבני הבית לא ראה זאת. לדבריו, הוא ראה את אמו בבוקר האירוע אך אמו לא ראתה אותו והיא יצאה מהבית על מנת לחתום בלשכה. העד אמר שהמנוחה עשתה בעיות למשפחה ונהגה לומר שהיא רוצה את ע.א.. העד נשאל האם אשתו של הנאשם היתה בבית בבוקר האירוע והשיב שלאחר הלידה היא הלכה לבית של המשפחה שלה. כשנאמר לעד ש.ע.א. אמר שהעד ניסה לאנוס את המנוחה העד השיב שזה לא נכון ושהוא לא יודע מדוע ע.א. אמר זאת דווקא עליו. העד אמר שכאשר הוא התעורר בבוקר האירוע הוא לא שמע צעקות. הוא קם לפני הנאשם ולאחר מכן העיר את הנאשם על מנת שימנע מהמנוחה לצאת מהבית.

בעדותו בבית המשפט נשאל עוואני מה הוא ראה בבוקר האירוע והשיב שהוא שכת. כשנאמר לו שבחקירתו במשטרה הוא אמר שהמנוחה ניסתה לברוח מהבית בבוקר האירוע, הוא נזכר שאכן כך היה, ושהוא ביקש מהמנוחה לחזור לבית והיא איימה עליו עם סכין ולאחר מכן הוא עזב אותה והלך. כשנאמר לו שבחקירתו במשטרה הוא אמר שהוא קרא לנאשם על מנת שיחזיר את המנוחה לבית, העד אישר שהנאשם ישן והוא קרא לו על מנת שיחזיר את הקטינה לבית ולאחר מכן הוא יצא מהבית. כשנאמר לעד שבחקירתו במשטרה הוא אמר שהקטינה ניסתה לברוח פעמיים והנאשם החזיר אותה פעמיים לבית, הוא השיב שהוא לא יודע ולאחר מכן אישר שהדברים שהוא אמר במשטרה היו נכונים. היות והעד אמר שהוא אינו זוכר דברים שנאמרו באמרתו במשטרה, הוגשה אמרתו במשטרה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות.

העד אמר שהאחים שגרים בבית הם אברהם, עומר וחאלד וכולם ישנו ביום האירוע בבית. לדברי העד, כאשר הוא קם כולם ישנו למעט המנוחה. העד אמר שהוא היה בבית עד לשלב בו הנאשם החזיר את הקטינה לבית בפעם הראשונה ואז הוא יצא. לדבריו, הוא לא היה נוכח בפעם השנייה שהמנוחה ניסתה לצאת מהבית. העד אמר שהוא לא יודע אם היו אנשים נוספים בבית בזמן האירוע. לדבריו, הנאשם היה לבד בחדר כאשר הוא העיר אותו. העד חזר בו מהטענה שהוא לא היה נוכח בפעם השנייה שהמנוחה ניסתה לצאת מהבית ואמר שהוא ראה שהמנוחה ניסתה לצאת מהבית פעמיים והנאשם החזיר אותה לבית.

20. ת/50 תמליל שיחה בין הנאשם ובין אחיו עוואני אלעאס. ממנו עולה שהנאשם אמר לעוואני **"אני התעצבנתי לא ראיתי.. אני לא ראיתי שום דבר בגלל זה"** (עמ' 8 ש' 39-38). בהמשך אמר עוואני לנאשם **"כולנו כועסים עליך"**.

21. **קאידה אלעאס - אם הנאשם והמנוחה**, מסרה בת/53 אמרתה מיום 02.12.12 בשעה 11:44 שיום לפני האירוע הכל היה רגיל. בבוקר האירוע המנוחה קמה ויצאה מהבית, הנאשם החזיר אותה לבית והעדה אמרה למנוחה שתישאר בבית ושאף אחד לא ירביץ לה, לאחר מכן העדה יצאה מהבית והלכה לחתום בלשכה בבאר שבע, כשהיא חזרה היא ראתה את השוטרים ליד הבית ואיבדה את ההכרה ואח שלה לקח אותה לביתו. העדה אמרה שהיא שמעה שהנאשם רצח את המנוחה והיא לא יודעת למה מכיוון שכשהיא יצאה מהבית הכל היה בסדר. העדה אמרה שלא היה ויכוח בין הנאשם לבין הקטינה כשהיא היתה בבית. העדה נשאלה האם היא רבה עם הקטינה בבוקר האירוע והשיבה **"לא היה כלום. רק אמרתי לה ע.א. לא בסדר, משתמש בסמים"**
עמוד 10

והכבוד שלנו לא יהיה לבן אדם כזה". העדה אמרה שהיא לא ראתה את אשתו של הנאשם בבוקר האירוע ושהיא הלכה לבית הוריה לאחר הלידה.

בעדותה בבית המשפט העדה שבבוקר האירוע היא יצאה מהבית בשעה 07:00 ללשכת התעסוקה עם אח שלה מוחמד. העדה אמרה שלפני שהיא יצאה היה וויכוח בין הנאשם ובין המנוחה והמנוחה ירקה על הנאשם וקיללה אותה. לדבריה, הנאשם לא דיבר עם המנוחה ולא נגע בה בכלל. העדה אמרה שהיא זוכרת שהיא הייתה בתחנת המשטרה אך לדבריה לא דיברו איתה ולא שמעו את הדעה שלה. כשהוצגה בפני העדה חקירתה במשטרה וחתימתה היא אמרה שהיא לא חתמה על האמרה. בשלב זה הוכרזה העדה כעדה עוינת ואמרתה במשטרה התקבלה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות.

העדה נשאלה האם בבוקר האירוע הקטינה המנוחה ניסתה לברוח מהבית והנאשם החזיר אותה והשיבה שהיא חולת סוכרת ושבתאותו יום היא היתה מעורפלת והרגישה לא טוב והיא לא זוכרת כלום. העדה נשאלה מדוע היא לא ציינה בחקירתה במשטרה שהמנוחה ירקה על הנאשם והשיבה שהיא לא מרגישה טוב ושהיא לא זוכרת. בהמשך העדה אישרה שהיא מסרה עדות בתחנת המשטרה וציינה שכאשר היא אמרה שלא שאלו אותה שאלות כוונתה היתה לשוטרים שהגיעו אליהם לבית.

העדה אישרה שהמנוחה לא היתה בבית כשבוע לפני האירוע. העדה נשאלה האם הנאשם והמנוחה התווכחו בגלל שהמנוחה היתה אצל ע.א. והעדה השיבה שאין לזה שום קשר ובהמשך אמרה **"הם לא רבו, הם לא רבו, הם לא רבו"**. העדה אמרה שבבוקר האירוע היא לא דיברה עם המנוחה על ע.א. כשנאמר לעדה שבחקירתה במשטרה היא אמרה שהיא כן דיברה איתה על כך, היא השיבה שהיא לא זוכרת הרבה דברים.

העדה אישרה שהיא סיפרה במשטרה את האמת. העדה אישרה שאנשים דיברו על כך שהמנוחה נעלמה מהבית והלכה עם ע.א. ושזה פגע במשפחה. לדבריה היא כמעט חלתה ובני המשפחה לא השלימו עם מה שקרה. העדה אמרה שזה עשה להם בעיות עם השכנים ופגע בכבודם ושהיא התחננה לאלוהים שהיא תמות ולא תהיה במצב הזה. העדה נשאלה האם המנוחה איימה על עוואני בסכין בבוקר האירוע והשיבה שהיא יצאה בשבע והיא לא יודעת.

חוות דעת, ממצאים ומסקנות

22. ת/28 דו"ח בדיקת זירת עבירה- מעבדה נידת. מהדו"ח עולה שזירת העבירה הינה מתחם מגורים - בית קרקע דו קומתי, חצר, אוהל "שיג" ובית קרקע חד קומתי. דלת הכניסה לבית הדו קומתי מובילה אל מבואה וממנה צפונה - גרם מדרגות לקומה שניה ומזרחה - דלת המובילה אל פרוזדור בעל שלושה חדרים בצדו הצפוני, דלת הנעולה מבפנים בקצהו המזרחי ושני חדרים, מטבח, חדר שירותים וחדר מקלחת בצדו הדרומי. גופת המנוחה נמצאה בחדר האמצעי בצדו הצפוני של הפרוזדור. בבדיקת גופת המנוחה נמצאו פצעי חתך עמוקים בצוואר, פצעי חתך, הנראים כ"פצעי הגנה", באצבעות ובכפות ידיה של המנוחה. בבדיקת חצר הסמוכה לבית נמצא סכין מוכתם בחח"ד על הרצפה, בסמוך וממזרח לפתח הכניסה למתחם המגורים.

23. ת/29 חוות דעת של רפ"ק שאול צ'רנוברודה, ר' המעבדה הניידת לזירת העבירה שלוחת דרום של מז"פ, ממנה עולה, כי:

א. בהסתמך על פצעי המנוחה וכתמי החח"ד (חומר חשוד כדם- נ.ז.) שבסביבתה, המומחה הסיק בסבירות

גבוהה, שהמנוחה נפצעה פצעים מדממים, תוך כדי התגוננות ודיממה במקום בו נמצאה גופתה.

ב. בהסתמך על מסקנה א', על מיקום הסכין (המוכתם בדם המנוחה- על פי מסקנה מס' 1 בחו"ד מעבדה ביולוגית, המרכז הלאומי לרפואה משפטית) ועל כתמי החח"ד על רצפת הבטון, במרחק של כ-2 מ' מערבית למדרגות הכניסה, וכתמי החח"ד על חומת האבן בסמוך לפתח הכניסה למתחם מגורים, ובהנחה וכתמי חח"ד אלו הינם דמה של המנוחה, המומחה הסיק בסבירות גבוהה, כי אדם המוכתם בדמה של המנוחה, או נושא עמו חפץ המוכתם בדמה, יצא מהחדר ונע לעבר אזור מציאת הסכין.

24. ת/32 חוות דעת של ד"ר הדס גיפס- מומחית מטעם המרכז הלאומי לרפואה משפטית שביצעה את נתיחת גופת המנוחה, ממנה עולה, כי מותה של המנוחה נגרם מכשל נשימתי ולבבי חריף כתוצאה מקטיעה חבלתית של קנה הנשימה ושל כלי הדם הראשיים בצוואר, שנגרמה מחפץ כגון להב של סכין, בעל לפחות שפה אחת מושחזת. בנוסף נמצאו פצעי חתך בכפות הידיים, המתיישבים עם "**פצעי הגנה**", שנגרמו באמצעות אותו החפץ או דומה. פצע חתך באפרכסת הימנית נגרם מחפץ חד, ולא תרם למותה. פצע שפשוף בסנטר נגרם מחבלה קלה.

25. מת/30 חוות דעת של ד"ר מיכל שינפלד, עולה:

א. מקור ה-DNA בדגימות מתחת לציפורני המנוחה ומלהב הסכין יכול להיות במנוחה או בכל אישה אחרת בעלת פרופיל גנטי זהה.

ב. בדגימה שנלקחה מידית האחיזה של הסכין, התקבלה תערובת שמקורה בשני פרטים. המרכיב העיקרי של התערובת יכול להיות המנוחה או בכל אישה אחרת בעלת פרופיל גנטי זהה. לא ניתן לשלול, כי הנאשם הוא המרכיב המשני בתערובת הנ"ל.

ג. בדגימה מכתם יד החשוד התקבלה תערובת של יותר מפרט אחד. המנוחה והנאשם מתאימים להיות תורמים לתערובת זו ומספיקים על מנת להסביר את כל מרכיבי התערובת.

גרסת הנאשם במשטרה

26. הנאשם נחקר ביום המקרה- 26.11.12 בשעה 12:00(ת/9). הנאשם הסכים להתחיל את החקירה ללא נוכחות עו"ד. לדבריו, הוא כעס על המנוחה יום לפני האירוע מכיוון שהיא אמרה לו "**שהיא רוצה אותו**" (את ע.א.) ולכן "**קרה מה שקרה**". הנאשם אמר שהוא דיבר עם המנוחה לפני שהוא דקר אותה ואמר לה שהיא צריכה מישהו מהמשפחה אך היא אמרה לו "**אני אוהבת אותו ורוצה אותו**", אז הנאשם התעצבן והביא סכין מהמטבח. הנאשם אמר שהוא מצטער על מה שקרה ושהוא לא תכנן לרצוח את המנוחה.

בגוף האמרה ציין החוקר, כי עו"ד שהגיע למקום טען שלא מאפשרים לו לדבר עם הנאשם בפרטיות. כשהוצע לו לשבת בפרטיות עם הנאשם, שלא בנוכחות שוטר, אמר עורך הדין לנאשם שיש לו זכות לשמור על שתיקה והודיע לחוקר שהוא לא מעוניין לשוחח עוד עם הנאשם.

לאחר דברי עורך הדין, הנאשם סירב לענות על שאלות וציין שיש לו זכות לשמור על שתיקה. הנאשם אמר שהוא

עייף ולא מרוכז ולכן הוא אינו יכול לדבר והחקירה הופסקה על מנת לאפשר לנאשם להתרענן. הנאשם סירב לחתום על האמרה כיוון שלטענתו הוא לא היה מרוכז.

מתמליל חקירת הנאשם מיום 26.11.12 (ת/10), עולה שהנאשם בכה מספר פעמים במהלך החקירה. הנאשם אמר שהוא הרג את המנוחה באמצעות סכין. החוקר ביקש מהנאשם מספר פעמים להדגים לו באיזה אופן הוא הרג את המנוחה, אך הנאשם סירב להדגים ובכה. הנאשם שלל את האפשרות שאחד מאחיו היה נוכח בזמן האירוע.

בשחזור שנעשה עם הנאשם ביום 28.11.12 (ת/7א) הנאשם הוביל את החוקרים לחדרו. לדברי הנאשם, בבוקר האירוע הוא קם בשעה 08:30-09:00 יצא מהחדר, הלך למטבח ושטף את פניו. בשלב זה החל הנאשם לבכות ללא הפסקה ואמר פעמיים **"אני רצחתי את אחותי"** (עמ' 5 ש' 25-26 וש' 33-34).

בשל מצבו הנפשי הקשה של הנאשם השחזור הופסק ונערכה הפסקה של 10 דקות.

לאחר ההפסקה החוקרים ניסו להיכנס עם הנאשם לחדרה של המנוחה, אך הנאשם התיישב על הרצפה, שוב החל לבכות ואמר שקשה לו להיכנס לחדר. הנאשם אמר, תוך כדי שהוא ממרר בבכי, שהמנוחה רצתה לעצבן אותו ואמרה לו שהיא רוצה לברוח שוב מהבית (עמ' 11 ש' 4-7). הנאשם אמר שהוא הסביר למנוחה שאמא שלו חולה והיא השיבה לו שהיא רוצה שאמא שלו תמות (עמ' 11 ש' 18-23). לאחר מכן, הנאשם אמר שהוא לקח סכין מהמטבח כדי להרגיע את המנוחה ונכנס לחדר, אך היא ראתה אותו אווז בסכין והמשיכה לעצבן אותו, אז הוא התעצבן והרג אותה (עמ' 13 ש' 13-36). הנאשם אישר שאשתו היתה בבית כשהוא התעורר בבוקר אך הוא לא יודע אם היא שמעה את הוויכוח בינו לבין המנוחה והוא לא ראה אותה בזמן שהוא הרג את המנוחה.

הנאשם נשאל איך הוא הרג את המנוחה והשיב **"דקרתי בה"** (עמ' 16 ש' 1). הנאשם בכה ללא הפסקה במהלך השחזור, סירב להתקרב לחדרה של המנוחה ובכל פעם שהוא נשאל על האופן בו הוא הרג את המנוחה, הוא בכה ללא הפסקה אמר שהוא לא יכול להישאר בבית וביקש שיחזירו אותו לכלא. החוקר החליט להפסיק את השחזור בשל מצבו הנפשי הקשה של הנאשם.

באמרה שנגבתה מן הנאשם באותו יום 28.11.12 בהמשך (ת/8):05. חזר הנאשם על השתלשלות האירועים כפי שתיאר והוסיף, **"התעצבנתי הפסקתי לראות בעיניים, הלכתי למטבח ולקחתי סכין שהייתה בסלסלה שבה מניחים את הסכינים... חזרתי אליה כשהסכין ביד שלי ורציתי רק להפחיד אותה עם הסכין, אמרה לי אני לא מפחדת ממך.. אני רוצה לברוח איתו עוד פעם הכוונה שלה לברוח עם ע.א, כדי שאמא שלך תמות, ואז אני הייתי אותה בסכין, הרגתי אותה. יצאתי מחוץ לבית שהסכין ביד שלי"** (עמ' 2 ש' 9-12). בהמשך הנאשם הוסיף שהסכין נפלה לו מהיד והשוטר לקח אותה.

ת/6 אמרת הנאשם מיום 11.12.12 בשעה 10:53. הנאשם בחר שלא להשיב על רוב השאלות שנשאל ואמר שהוא **"לא רוצה להיזכר בזה"** ולכן שומר על זכות השתיקה. כשנאמר לנאשם שבניגוד למה שהוא אמר, אשתו אמרה שהיא לא היתה בבית בזמן האירוע, הוא השיב שזה נכון ושהוא רצה לראות את הבת שלו וזה השפיע עליו. הנאשם חזר על הטענה שהמנוחה עצבנה אותו ואמר שהוא יודע שהוא טעה ושהוא מצטער.

ת/6 אמרת הנאשם מיום 11.12.12 בשעה 15:35. הנאשם אישר שכאשר שאלו אותו מי רצח את המנוחה, הוא

השיב "אני", אך שלל את האפשרות שהוא אמר לשוטר שעצר אותו שהוא רצח את המנוחה מכיוון שהוא לא רוצה זונה בבית. הנאשם נשאל מדוע הוא אמר לכולם שהוא רצח את המנוחה והשיב **"כי אמרתי את האמת. אמרתי מה שקרה... אני מודה. אני יודע שטעיתי ואני מצטער על זה ... אני הייתי כועס והלכתי למטבח והיא המשיכה להרגיז אותי, זה לא היה בשליטה שלי, זה היה הכרח ועצבנה אותי"**. (עמ' 2 ש' 12-20).

ת/5 אמרת הנאשם מיום 16.12.12 בשעה 10:08. נאמר לנאשם שאחיו עוואני אמר שבבוקר האירוע הוא התווכח עם המנוחה מכיוון שהיא רצתה לברוח מהבית, הוא קרא לנאשם והנאשם החזיר את הקטינה לבית אך היא ניסתה לברוח שוב, עוואני ניסה להחזיר אותה לבית, היא איימה עליו עם סכין, עוואני קרא לנאשם והנאשם שוב החזיר אותה לבית ואז רצח אותה. הנאשם שמר על זכות השתיקה ולא השיב.

ג. עדות הנאשם בבית המשפט

בעדותו בבית המשפט הנאשם העיד, שהמנוחה ברחת מהבית עם ע.א.. לדבריו, הוא יודע שע.א. הוא סוחר סמים ואדם לא ישר והוא שמע שהוא הטריד מינית ילד מהשכונה. לדבריו הנאשם, בתקופה בה המנוחה היתה מחוץ לבית אמא שלו ואחים שלו היו עצובים בגלל שאנשים מהמשפחה ומחוץ למשפחה התחילו לדבר. הנאשם אמר שבבוקר האירוע הוא שמע את המנוחה צועקת על אמא שלו, הוא יצא מהחדר והמנוחה ירקה עליו ועצבנה אותו, הנאשם ניסה לדבר איתה אך היא המשיכה לעצבן אותו אז הוא ניגש למטבח, לקח סכין, התקרב אליה על מנת להפחיד אותה אך לבסוף דקר אותה. הנאשם אמר שכאשר הוא הביא את הסכין המנוחה לא פחדה, היא המשיכה להגיד דברים לא יפים שעיצבנו אותו- היא אמרה שהיא תברח שוב עם ע.א. כשהנאשם ניסה להגיד לה שלבדואים יש עניין של כבוד המשפחה, המנוחה אמרה שלא אכפת לה מהדברים האלה. כשהנאשם אמר לה שאמא שלהם חולה, המנוחה השיבה "שתמות". לדבריו הנאשם, המנוחה ירקה עליו ואמרה לו שלא אכפת לה משום דבר ולכן הוא לא יכל להחזיק את עצמו מלהרביץ לה ולדקור אותה. הנאשם אמר שהוא התקשר למד"א מכיוון שהוא לא ידע שהמנוחה מתה. הנאשם אישר שהוא הרג את המנוחה ושהוא לא מחפה על אדם אחר. הנאשם אמר שהוא לא זוכר שהוא אמר לשוטרים שהוא רצח את הקטינה מכיוון שהיא היתה זונה.

הנאשם אמר שכאשר המנוחה ברחת מהבית החיים של משפחתו התהפכו. הוא לא היה יוצא מהבית מכיוון שהוא התבייש מאנשים בגלל מה שהמנוחה עשתה, אך הוא לא חשב לעשות משהו בנדון. הנאשם אמר שהוא לא התווכח עם המנוחה יום לפני האירוע אלא רק ביום האירוע.

הנאשם אישר שבבוקר האירוע אשתו היתה בבית עם התינוקת ושהוא אמר בחקירתו שהיא לא היתה בבית מכיוון שהוא חשש שיזמנו אותה לתחנת המשטרה. הנאשם נשאל האם אשתו ידעה שבכוונתו לרצוח את המנוחה והשיב שלא, ושהוא בעצמו לא ידע שזה יקרה. הנאשם אמר שאחיו עוואני לא העיר אותו בבוקר האירוע ולא אמר לו שהקטינה מנסה לברוח מהבית. כשנאמר לו שעוואני העיד בבית המשפט שהוא אמר זאת לנאשם, הנאשם השיב **"ייתכן שהוא אמר לי אבל אני לא שמעתי"**. הנאשם אמר שכאשר הוא דקר את המנוחה היא היתה קרובה אליו ולא היה מרחק רב ביניהם והגב שלה היה כלפיו. הנאשם אמר שהוא לא יודע איך בדיוק הוא דקר אותה מכיוון שהוא לא היה מרוכז באותו רגע. הנאשם נשאל האם המנוחה נאבקה בו בשלב הזה ולכן היו לה פצעים על הידיים והשיב שבשלב הזה הוא היה מעוצבן והוא לא יודע מה היה (עמ' 90 ש' 10-15). הנאשם אמר שהוא לא רוצה לראות את התמונות של המנוחה והוסיף **"שנתיים אני מנסה לשכוח את מה שקרה ואת מזכירה לי עכשיו עם התמונות"** (עמ' 90 ש' 22-23). בהמשך אמר **"אני כל יום זוכר, שם בראש שלי, אני זוכר את הדבר הזה"**.

התביעה הטיחה בנאשם שהמנוחה ניסתה להיחלץ ממנו עד כדי כך שהיא נחתכה מהסכין שהיתה בידו, אך הוא לא שחרר אותה, הוא היה דבק במטרתו. הנאשם סירב בכל תוקף לראות את תמונות הפצעים שהיו בידיה של המנוחה ואמר שהוא היה עצבני והוא לא ידע מה קורה סביבו (מעמ' 93 ש' 13 עד עמ' 94 ש' 6).

נאמר לנאשם שצווארה של המנוחה היה פתוח לגמרי ושהוא חתך אותה מאפרכסת ימין לאפרכסת שמאל חתך באורך 15 ס"מ והדבר מעיד שהוא לא התכוון רק להפחיד אותה אלא התכוון לרצוח אותה, הנאשם השיב שהוא דקר אותה רק דקירה אחת וכאשר הוא דקר אותה הוא היה עצבני ולא מרוכז ולא ידע מה הוא עושה, אך הוא התכוון רק להפחיד אותה (עמ' 96 ש' 10-23).

הנאשם אמר שלאחר שהוא דקר את המנוחה, היא נפלה על הרצפה, הוא יצא לחצר, התקשר למשטרה והתחיל לצעוק ולבכות. כאשר השוטרים הגיעו הסכין נפלה מידו.

ד. דיון

הנאשם הוא שקטל את המנוחה

במהלך כל ההליך המשפטי, החל מדקות ספורות לאחר האירוע ולרבות בעדותו של הנאשם בבית המשפט הנאשם הודה שוב ושוב, כי הוא זה שקטל את המנוחה.

סעיף 154 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע:

"עובדה שנאשם הודה בה יראוה כמוכחת כלפיו, זולת אם ראה בית המשפט שלא לקבל את ההודיה כראיה או שהנאשם חזר בו מן ההודיה לפי סעיף 153."

אומר כבר עתה, כי לא מצאתי ולו שמץ של ראיה לפיה יש מקום שלא לקבל את הודיית הנאשם בפנינו, וזאת למרות טענותיו, בחצי פה, של הסנגור בעניין זה שתפורטנה להלן.

ב"כ הנאשם ביקש שלמרות הודאת הנאשם בית המשפט לא יסמוך עליה הרשעה וטען בסיכומיו, כי לדעתו ישנה אפשרות שלא הנאשם קטל את המנוחה, ושהנאשם הודה בביצוע העבירה על מנת לחפות על אדם אחר- ככל הנראה על אחיו עוואני.

ב"כ הנאשם טען, שאין כל ממצא בחומר הראיות שקושר את הנאשם לביצוע העבירה. לטענתו, לא נמצאו כתמי דם על בגדיו של הנאשם, לא נמצא DNA של הנאשם בציפורניה של המנוחה ולא נמצאו טביעות אצבעות או DNA של הנאשם על הסכין שנתפסה. עוד טען ב"כ הנאשם, שאין הגיון שהסכין נשטפה לאחר האירוע, כטענת התביעה, מכיוון שהנאשם הוא שהתקשר למשטרה והודה בביצוע העבירה. בנוסף טען ב"כ הנאשם, שהנאשם שיקר לגבי נוכחות אשתו בבית בבוקר האירוע ולא הזכיר את נוכחותו של אחיו עוואני בבית בבוקר האירוע, כאשר עוואני בעצמו העיד שניסה למנוע מהמנוחה לברוח מהבית בבוקר האירוע ומשלא הצליח, העיר את הנאשם כדי שיעשה זאת.

בע"פ 9613/04 ציון בן סימון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 04.09.2006) עמ' 9-11 נקבע, כי:

"ייתכנו איפוא מקרים, בהם יימנע נאשם מלמסור גרסה שיהא בה כדי לזכותו, משום שאותה גרסה תגרום

להפלתו של אחר. אפשרות זו מסתברת אף יותר כאשר בין הנאשם לאחר מתקיימים יחסים מיוחדים דוגמת קרבת משפחה... במקרה שנאשם נקט קו הגנה קיצוני ובית המשפט אינו נותן אמון בקו הגנה זה, עלול בית המשפט להימצא נוכח דילמה האם להתייחס לטענות חלופיות, הסותרות את קו ההגנה הקיצוני, אם ביוזמתו שלו ואם - למצער - לבקשת הסניגור... את טענות המערער סביב נדבך זה ניתן בענייננו לסכם בשאלה אחת: האם חומר הראיות בדבר התנהגותו מתיישב עם האפשרות, שהוא ביקש להימנע מהפלת אחיו? לדידי, בסופו של יום התשובה המהותית לשאלה זו מצויה בעוצמת הראיות כנגד המערער. גרסה שקרית של נאשם אינה מטילה, מינה וביה, חובה על בית המשפט להעלות גרסאות אחרות, שיש בהן כדי לגרום לזיכוי. ואולם, ייתכנו מקרים בהם יהא על בית המשפט לבחון אפשרויות סבירות שונות, אף אם לא הועלו על ידי הנאשם ואין הן מתיישבות עם קו ההגנה שבחר הנאשם... אכן ראוי, כי גם במקרה בו ברור לבית המשפט שהגרסה אותה מסר הנאשם שקרית היא, יבחן את מכלול הראיות נגדו בקפידה, שמא עולה ספק סביר באשמתו... במקרים בהם ניתן להסביר את הראיות על דרך תרחיש תמים, יש לזכות את הנאשם מחמת הספק. ברם, באותה מידה פשיטא, כי גם תרחיש תמים זה יבחן בתנאי שקיימת תשתית ראייתית עובדתית לו בחומר הראיות... אין די בהעלאתה של אפשרות חלופית, שאינה מעוגנת במציאות..., שעה שמועלית גרסה מן הגורן ומן היקב."

בע"פ 3372/11 משה קצב נ' מדינת ישראל סקר בית המשפט פסיקה ענפה המתייחסת לשאלת הצגת גרסאות עובדתיות חלופיות במשפט הפלילי, כאשר העיקרון שעולה מסקירה זו הוא, כפי שנקבע בפרשת בן סימון, כי גם כאשר בית המשפט מוכן לבחון קו הגנה חלופי שאינו מתיישב עם קו ההגנה בו בחר הנאשם, על קו ההגנה החלופי למצוא אחיזה בחומר הראיות ולהיות סביר (ראו לעניין זה ע"פ 6952/07 רפאילוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 28.06.2010), ראו גם ע"פ 307/11 שרון נ' מדינת ישראל פורסם בנבו 03.08.2011, וע"פ 5793/02 דוד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 27.10.2003).

טענתו של הסנגור שאדם אחר ביצע את הרצח אינה סבירה ואינה נתמכת בראיות ולעומת זאת, גרסתו של הנאשם לפיה הוא שקטל את המנוחה מתיישבת עם התשתית הראייתית והעובדתית העולה מחומר הראיות ובעלת חיזוקים משמעותיים, כפי שיפורט להלן:

א. מחוות הדעת של ד"ר מיכל שינפלד (ת/30) עולה, כי בדגימה שנלקחה מידית האחיזה של הסכין, התקבלה תערובת שמקורה בשני פרטים. המרכיב העיקרי של התערובת יכול להיות המנוחה ולא ניתן לשלול, כי הנאשם הוא המרכיב המשני בתערובת הנ"ל. כמו כן, בדגימה מכתם יד הנאשם התקבלה תערובת של יותר מפרט אחד. המנוחה והנאשם מתאימים להיות תורמים לתערובת זו ומספיקים על מנת להסביר את כל מרכיבי התערובת.

ב. דודתו של הנאשם הדיה אלעאסם ואחיו אברהים אלעאסם העידו מיד לאחר האירוע שהם ראו את הנאשם אוחז בסכין שנתפסה ואומר "אנא קטלת אנא קטלת" לפני שהשוטרים הגיעו לזירה. דברי עדים אלה נאמרו לשוטרים מיד ובסמוך לאירוע, בטרם היתה להם אפשרות לתאם עדויות ביניהם והם מתיישבים עם יתר הראיות בתיק. בעדותם בבית המשפט שניהם הכחישו את העובדה שהם ראו את הנאשם אוחז בסכין וסיפקו תשובות מתחמקות כאשר נאמר להם שבאמרותיהם במשטרה טענו אחרת. הרושם מעדותם בבית המשפט הוא שהם עשו מאמץ לישר קו עם טענותיהם של יתר בני המשפחה שהדברים המפלילים את הנאשם שאמרו בחקירתם במשטרה נאמרו כתוצאה מלחץ ובלבול בסמוך לאירוע וזאת מתוך חשבון לאחר מעשה, לפיו המשפחה כבר איבדה את המנוחה והמשפחה עושה מאמץ לא "לאבד" גם את הנאשם, שאם יורשע יכלא לשנים רבות. לאור האמור, יש לקבל בנקודה זו את דברי העדים הנ"ל במשטרה ולהעדיף על פני עדותם בבית המשפט לנוכח נסיבות העניין, נסיבות מתן האמרות, יתר הראיות שהובאו במשפט, לרבות דברי הנאשם עצמו ואותות האמת

שנתגלו במהלך המשפט.

חיזוק נוסף לדבריהם במשטרה, מצאתי בתמליל השיחה בין אברהם אלעאסם ובין קאיד אלעאסם- אחיו של הנאשם (ת/51), כאשר אברהם אמר לקאיד **"יצאתי בחוץ... היה לו סכין"**. (תמליל השיחה הוגש בהסכמה רק לדברים שנאמרו הנוגעים לסכין).

גם בדו"ח המעצר של אברהם (ת/3), תגובתו הספונטאנית היתה: **"הייתי ישן וכשקמתי בבוקר ראיתי את הסכין ביד של אחמד"**.

ב"כ הנאשם טען שעדותה של הדיה אלעאסם נגבתה ממנה שלא כדין והעמוד הראשון נגבה ממנה בשפה העברית וללא נוכחות מתורגמן ולכן לכל הפחות אין לקבל את העמוד הראשון של העדות. מעיון באמרתה של הדיה אלעאסם וגם מעדות החוקרת עולה שאכן העמוד הראשון של האמרה נגבה ממנה בעברית וללא נוכחות מתורגמן, אך ברגע שהחוקרת פציניאש הבחינה שהעדה לא הבינה את אחת השאלות, היא חיכתה לבואו של מתורגמן והעדה חזרה על כל הדברים שאמרה בעמוד הראשון של האמרה בנוכחותו. לפיכך, אין בעובדה שהעמוד הראשון נגבה מהעדה ללא נוכחות מתורגמן כדי לפגוע במשקל האמרה.

ג. ארבעה שוטרים העידו, כי מיד לאחר האירוע הנאשם השמיע אמרות המתארות או מסבירות את ביצוע העבירה ויש בכך כדי להעיד על מעשיו:

1. ניב אוחנה העיד, שהוא הגיע לזירה זמן קצר לאחר הדיווח על האירוע. לדבריו, הנאשם אמר לו **"רצחתי את אחותי... שחטתי אותה כמו כבש"**. תיאור זה תואם את אופן ביצוע העבירה - הנאשם שיסף את גרונה וצווארה של המנוחה מאוזן לאוזן.

ב"כ הנאשם טען, כי הנאשם לא אמר את הדברים האלה לשוטר ניב אוחנה. לדבריו, השוטר ניב אוחנה לא אמר את האמת לגבי מיקומה של הסכין בזירת העבירה- הוא אמר שהסכין נמצאה בסמוך למקום בו עמד הנאשם בעוד שקצין אמר שהסכין נמצאה בסמוך לאברהם. לטענת ב"כ הנאשם, יש בכך כדי להעיד על מהימנות דבריו של השוטר ניב אוחנה אף לגבי השמעת אמרה זו על ידי הנאשם.

מוטב היה להימנע מהטענה.

השוטר ניב אוחנה הגיע לזירת האירוע אחרי הקצין יניב בוקובזה. לדבריו, כאשר הוא הגיע לזירה הקצין בוקובזה דיבר עם הנאשם. לפיכך, הגיוני שהנאשם לא עמד בדיוק באותו מקום שבו הוא עמד כאשר הקצין בוקובזה הגיע לזירה. יתרה מכך, אין סתירה בין העדויות של שני השוטרים, שכן השוטר אוחנה העיד שהסכין היתה מוטלת על הארץ סמוך למקום בו עמד הנאשם ואילו הקצין בוקובזה העיד שביחס למיקומם של הנאשם, אברהם וקאיד, הסכין היתה הכי קרובה לאברהם. כמו כן, יתר העובדות שתיאר השוטר אוחנה בעדותו תואמות את תיאורם של יתר השוטרים שהגיעו לזירת האירוע, וכן את הראיות שבתיק.

2. אייל בן עזרהעיד, שבזמן שהוא הסיע את הנאשם מזירת האירוע לתחנת המשטרה הנאשם אמר לו **"אתה חושב שאני בוכה עליה. תל שבע זה ישוב קטן ואנחנו לא צריכים זונה במשפחה"**.

3. אביב יפרח שוטר שח"מ, העיד שהוא אמר לנאשם שהוא ביצע מעשה חמור והנאשם השיב "אתם היהודים לא מבינים. אצלנו הבדואים הכבוד זה דבר ראשון. בגלל שהיא היתה זונה ועשתה לנו הרבה בעיות במשפחה רצחתי אותה".

ב"כ הנאשם טען שהשוטר אביב יפרח חקר את הנאשם ללא אזהרה כאשר הוא ביצע את ההטבעה והצילום ויש בכך פגם.

בעניין זה אציין, כי גם ללא הדברים שאמר הנאשם לשוטר אביב יפרח, הונח בסיס מוצק להרשעתו בעבירת רצח כפי שפורט לעיל ויפורט להלן, ולפיכך פוחת משקלו של הצורך להכריע בשאלת קבילות דבריו של הנאשם לשוטר אביב יפרח. יתרה מכך, בנסיבות העניין גם כשבוחנים את דברי הנאשם במבחני **הלכת יששכרוב**, אין הצדקה להפעיל את כלל הפסילה הפסיקתית על דברי הנאשם. השוטר אביב יפרח הינו שוטר צעיר ולא מנוסה (חייל) בשירות חובה, שאמר לנאשם את שחש- שהמעשה חמור והנאשם הגיב כפי שהגיב. אין מדובר במי שניסה להפעיל "תרגיל חקירתי" על הנאשם ולא ניתן להגיד שמדובר בראיה שהושגה באמצעים פסולים ושקבלת הראיה תפגע משמעותית בזכות הנאשם להליך הוגן.

4. הקצין יניב בוקובזה, העיד, שהנאשם אמר לו "רצחתי את אחותי... על כבוד המשפחה... היא היתה עם ע.א".

ד. מצבו הנפשי של הנאשם הן לאחר ביצוע העבירה, הן במעמד השחזור והן במעמד עדותו בבית המשפט תומך בכך שהנאשם הוא שקטל את המנוחה:

1. אמיר אלעטאונה שהיה החוקר הראשי בתיק וחקר את הנאשם העיד, כי במהלך רוב החקירה הנאשם היה נסער ובכה ושהתנהגותו של הנאשם נראתה לו טבעית לאחר המעשה שעשה.

2. מצפייה בסרט השחזור ניתן להתרשם שמצבו הנפשי של הנאשם קשה ביותר. כאשר החוקרים ניסו להיכנס עם הנאשם לחדרה של המנוחה, הנאשם כיסה את עיניו, התיישב על הרצפה והתייפח בבכי. הנאשם סירב להיכנס לחדרה של המנוחה והחוקרים נאלצו להפסיק את השחזור בשל המצב הנפשי הקשה בו היה שרוי הנאשם. הנאשם אמר פעמיים, תוך כדי שהוא ממרר בבכי "אני רצחתי את אחותי".

מצבו הנפשי הקשה של הנאשם בזמן השחזור מהווה התנהגות מפלילה שיש בה ביטוי חיצוני לתחושת האשמה של מי שביצע מעשה שכזה.

ב"כ הנאשם טען, שטענת השוטר שי אבוקסיס שהנאשם תיאר את ביצוע הרצח ופרטים מוכמנים נוספים במעמד השחזור ושהוא הביע אמוציות חריגות במהלך השחזור, אינה נכונה. לדבריו, הנאשם מעולם לא אמר איך התבצעה הדקירה ולא תיאר פרטים מוכמנים הקשורים באירוע.

אכן הנאשם לא תיאר את אופן ביצוע הדקירה במעמד השחזור, אך הוא תיאר את השתלשלות האירועים בבוקר האירוע באופן עקבי, כפי שתיאר באמרותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, וגם כאמור לעיל, רואים בתיעוד השחזור שמצבו הנפשי של הנאשם אכן היה קשה ביותר. כמו כן יש להוסיף, שאמר בזירה לשוטר אוחנה:

"שחטתי אותה כמו כבש" - תיאור שמשקף את החתך לאורך צוואר המנוחה.

3. בעת עדותו בבית המשפט, הנאשם סירב לראות את תמונות גופתה של המנוחה בכל תוקף וכאשר ב"כ המאשימה התעקשה להראות לו את התמונות, הנאשם אמר **"שנתיים אני מנסה לשכוח את מה שקרה ואת מזכירה לי עכשיו עם התמונות"** (עמ' 90 ש' 22-23). סביר להניח שכל אדם מהמשפחה הגרעינית של המנוחה היה מתקשה לראות את תמונות המנוחה כשגרונה משוסף, אך עוצמת תגובתו של הנאשם וסירובו, שוב ושוב, של הנאשם לראות את התמונות, על פי התרשמותי, מצביעים על אמוציות חזקות במיוחד ומתיישבות היטב עם אשמתו.

יש לדחות את טענת הסנגור שהנאשם לא קטל את המנוחה והוא מחפה על אחיו

לאחר שעיינתי בעדויות ובראיות הגעתי למסקנה, שלא רק שעמדת הסנגור היא עמדתו בלבד ולא עמדת הנאשם שהודה גם במשטרה וגם בפניו בקטילת המנוחה, אלא שהסנגור גם לא הציג כל טיעון סביר שיש בו ממש או ראייה שלא לקבל את הודאת הנאשם או כל ממצא הקושר את עוואני או כל אדם אחר, שאינו הנאשם, לביצוע העבירה. בהיעדר ולו שמץ ראייה לתמוך בטענתו, עשה הסנגור כל מאמץ אפשרי, בהעלאת טענות שלא מעוגנות בראיות, כדי לערער את מהימנות הודאתו של הנאשם בפניו ולו בעניינים שהם יחסית שוליים. כך למשל, נעשה מאמץ להראות שהנאשם שיקר ביחס להימצאותם של אחיו עוואני ואשת הנאשם בבית, בבוקר האירוע, כאשר גם לו הוכח שדברי הנאשם בנוגע לנוכחותם אינם אמת בעניינים אלה, אין בכך כדי להשליך על ההתייחסות להודאתו בקטילת המנוחה ואין בכך בלבד כדי להצביע על מבצע אחר של העבירה, ובמיוחד בשים לב לכך כשהנאשם העיד בבית המשפט במפורש שהוא אינו מחפה על איש.

זאת ועוד, עוואני עצמו העיד שהוא היה בבית בבוקר האירוע, המנוחה יצאה מהבית והוא העיר את הנאשם על מנת שיחזירה.

הנאשם ואחיו איברהים נחקרו מיד לאחר האירוע. שניהם לא הזכירו את נוכחותו של עוואני בזירת האירוע. גם אמו של הנאשם העידה שלא ראתה את עוואני בבית. יצוין, כי אם לא די בכך שגרסתו של עוואני בעניין זה נסתרת על ידי העדים האחרים, הרי בנוסף חלק ניכר מעדותו, היה מוזר ולא אמין בלשון המעטה. כך למשל, סיפר שכאשר הוא חזר לבית לאחר האירוע, השוטרים שהיו נוכחים בבית נתנו לו מכות חשמל, הוא התעלף והתעורר בבית החולים - טענות שלא הובאה ולו שמץ של ראייה לאמתן והשוטרים גם לא נחקרו עליהן.

בנוגע לאשת הנאשם, עוואני ואם הנאשם אמרו שהיא לא היתה בבית בעת האירוע ולמעשה היתה מחוץ לבית מאז שילדה, כחמישה ימים לפני האירוע. לא רק ששאלת הימצאותה או היעדרה של אשת הנאשם בבית היא פרט שולי לאירוע, אלא שגרסתם של עוואני ואם הנאשם נסתרת בדבריהם של הנאשם ואיברהים, שנחקרו מיד לאחר האירוע, ואין סיבה לפקפק בכנות דבריהם בנקודה זו בעת בה נחקרו. יתרה מכך, ההסבר לאי אמירת אמת בעניין זה מצד עוואני ואם הנאשם הוא ברור ונעוץ בכך שאשת הנאשם היתה לאחר לידה, המשפחה לא היתה מעוניינת שתיחקר, ועל כן אמרו שלא היתה בבית. להסבר זה מתווסף גם הניסיון של הנאשם באחת מאמרותיו לטעון שאשתו לא היתה בבית, אך כשהוטחו בו בעניין זה דבריו באמרה מוקדמת יותר לפיהם היא היתה בבית, הסביר שניסה לטעון להיעדרה כי לא רצה שהיא תיחקר.

לאור כל האמור, אני מציע לחבריי לקבוע, כי הנאשם הוא שקטל את המנוחה.

האם מתקיימים בענייננו יסודות עבירת הרצח?

סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין קובע:

"העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(1) ...

(2) הגורם בכוונה תחילה למותו של אדם";

בסעיף 301(א) לחוק נקבע:

"לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו".

ייחודה של עבירת הרצח מתבטאת בדרישת יסוד נפשי מסוג **"כוונה תחילה"**, ולצורך כך יש להוכיח התקיימותם של שלושה יסודות:

(א) החלטה להמית.

(ב) היעדר התגרות (קנטור).

(ג) הכנה פיזית למעשה ההמתה.

יסודות אלה צריכים להתקיים עובר למעשה הקטילה.

ב"כ הנאשם טען, כי לא מתקיימים בענייננו יסודותיה של עבירת הרצח. לדבריו, הנאשם לא התכוון ולא תכנן להביא למותה של המנוחה. לדבריו, הנאשם הלך למטבח על מנת לשטוף את פניו, המנוחה קנטרה אותו באמצעות קללות, עלבונות וצעקות, הנאשם לקח את הסכין מהמטבח על מנת להפחיד את המנוחה, הוא הלך לחדרה שנמצא בסמוך למטבח ותוך כדי שהמנוחה המשיכה לקנטר אותו הוא דקר אותה, ללא שרצה לגרום למותה.

א. החלטה להמית

יסוד ההחלטה להמית מחייב קיומה של כוונה בשני מישורים: במישור השכלי - חזות או צפיית התוצאה הקטלנית, ובמישור הרגשי - רצון או שאיפה להתגבשותה.

עיקרה של ההחלטה להמית נעוץ בשאיפה לגרום לתוצאה הקטלנית. כאשר קטילת הקרבן היא תכלית המעשה או המחדל שאותה ואותה דווקא שואף העברין להשיג. **"ההחלטה להמית- כשלעצמה - מבטאת איפוא כוונת קטילה"**

ממשית זאת ותו לאו. (ראו לענין זה י. קדמי "על הדין בפלילים חוק העונשין", חלק שלישי, ע"מ 1102-1103 תשס"ו-2005).

ענין ההחלטה להמית מצוי בתחום צפונות לבו של עושה המעשה. בדרך כלל לא ניתן להגיע אל חקר לבו ואל סוד מחשבותיו, אלא על פי מכלול הנסיבות המתלוות למעשה. לפיכך, ניתן ללמוד על כוונתו של הממית בשלוש דרכים:

1. בהודיה מפיו של הנאשם.
2. באמצעות ראיות נסיבתיות.
3. מכוח יישומה של חזקת הכוונה לפיה, חזקה על אדם שהוא מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו.

הודיה מפיו של הנאשם

הנאשם אמנם הודה בכך שהוא הרג את המנוחה אך לטענתו, הוא לא התכוון לגרום למותה ולא תכנן את המעשה.

ראיות נסיבתיות

ראיות נסיבתיות להוכחת יסוד ההחלטה להמית נעוצות בעיקרן בהתנהגותו של הנאשם בפרק הזמן שלפני ביצוע מעשה ההמתה, בעת ביצוע מעשה ההמתה ואפילו לאחר ביצוע מעשה ההמתה, כאשר מטבע הדברים הדגש הוא על התנהגותו של הממית בעת ביצוע המעשה לרבות סוג הכלי אשר שימש לביצוע המעשה, צורת ביצוע המעשה, טיב הפגיעה ומיקומה.

הנאשם הודה שהוא כעס על המנוחה על רקע בריחתה מהבית עם ע. עוד לפני בוקר האירוע. הנאשם אמר שבזמן שהמנוחה ברח מהבית החיים של משפחתו התהפכו, הוא התבייש לצאת מהבית בגלל שאנשים דיברו על בריחתה של המנוחה, ואחיו היו חוזרים לבית בוכים בשל הדברים שנאמרו להם על רקע בריחתה של המנוחה (פרוטוקול מיום 02.11.2014 מעמ' 96 ש' 12 עד עמ' 97 ש' 14). הנאשם הודה שהוא התווכח עם המנוחה על רקע זה בבוקר האירוע, כאשר לדבריו היא חזרה על רצונה לברוח מהבית וללכת עם ע.. באותו רגע, לדברי הנאשם: **"התעצבנתי הפסקתי לראות בעיניים, הלכתי למטבח ולקחתי סכין שהייתה בסלסלה שבה מניחים את הסכינים... חזרתי אליה כשהסכין ביד שלי ורציתי רק להפחיד אותה עם הסכין, אמרה לי אני לא מפחדת ממך.. אני רוצה לברוח איתו עוד פעם הכוונה שלה לברוח עם ע., כדי שאמא שלך תמות, ואז אני הייתי אותה בסכין, הרגתי אותה. יצאתי מחוץ לבית שהסכין ביד שלי"** (ת/8 עמ' 2 ש' 9-12).

הנאשם אמר שהוא התעצבן וכעס בשל דבריה של המנוחה וכתוצאה מכך הוא הלך להביא סכין מהמטבח- דהיינו, שהביא את הסכין במטרה לפגוע במנוחה. בהמשך ציין שהביא את הסכין על מנת להפחיד אותה אך הסבר זה אינו עולה בקנה אחד עם דבריו, כי לאחר שהמנוחה עצבנה אותו הוא **"הפסיק לראות בעיניים"** ובמקום אחר **"אני הייתי כועס והלכתי למטבח והיא המשיכה להרגיז אותי, זה לא היה בשליטה שלי, זה היה הכרח"** (ת/6 עמ' 2 ש' 19-20).

אני נותן אמון מלא בעדותם של השוטרים שלדברים לאחר האירוע הנאשם אמר להם, כי הוא רצח את אחותו על רקע כבוד המשפחה. כך למשל, אמר הנאשם לשוטר אייל בן עזר **"אתה חושב שאני בוכה עליה. תל שבע זה ישוב קטן ואנחנו לא צריכים זונה במשפחה"**. לשוטר אביב יפרח הנאשם אמר **"אתם היהודים לא מבינים. אצלנו הבדואים הכבוד זה דבר ראשון. בגלל שהיא היתה זונה ועשתה לנו הרבה בעיות במשפחה רצחתי אותה"**. ולקצין יניב

בוקובזה, הנאשם אמר "רצחתי את אחותי... על כבוד המשפחה... היא היתה עם ע." מכאן שאין המדובר במעשה שנעשה ברגע של אובדן שליטה, אלא במעשה מכוון שנעשה מתוך מניע ברור, שהוא זה שעמד בבסיס המעשה.

מניע עשוי לשמש ראיה נסיבתית לחובת הנאשם. ראה לעניין זה ע"פ 728/84 שמעון חרמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3), 617:

"...ברם, משהוכח קיומו של מניע הוא מהוה ראיה נסיבתית נוספת להוכחת ביצועה של העבירה המיוחסת לנאשם, כחלק בלתי נפרד מהחומר המפליל של התביעה".

אמרות אלה מתיישבות עם המסקנה, כי הנאשם החליט להרוג את המנוחה וכי החלטה זו נתגבשה לאחר שיקול וישוב דעת ונבעה כתוצאה ממעשיה של המנוחה בקשר לע.א.. גם אם נניח לצורך העניין את ההנחה המיטיבה יותר עם הנאשם, והיא - כי החלטתו גמלה לראשונה רק בעקבות דברי העלבונות והקללות שהשמיעה המנוחה באוזניו ורק בבוקר האירוע, הרי גם במקרה כזה נתקיימה בלבו ההחלטה להמיתה.

הנאשם גרם למותה של המנוחה באמצעות פצעי חתך/שסיעה בצוואר, כאשר פצע השסיעה העיקרי הוא באורך של 15 ס"מ. על פי ממצאי נתיחת גופת המנוחה, מותה נגרם כתוצאה מכשל נשימתי ולבבי חריף כתוצאה מקטיעה חבלתית של קנה הנשימה ושל כלי הדם הראשיים בצוואר שנגרמה מחפץ חד כגון להב של סכין. הנאשם שיסף את גרונה של המנוחה וטיבו של המעשה בהכרח מוביל למסקנה לפיה, ללא ספק, התוצאה תקפח חיים ושזו המטרה של המבצע. אין מדובר בדקירה קלה וחד פעמית, אלא בפעולה שמצריכה מאמץ פיזי שהוא יותר ממאמץ של דקירה אחת.

בנתיחת הגופה של המנוחה נמצאו פצעי חתך בכפות ידיה המתיישבים עם "פצעי הגנה" שנגרמו מלהב הסכין. אף בממצא זה יש כדי להעיד על החלטת הנאשם להמית את המנוחה, שניסתה ללא הועיל, להגן על עצמה מפני הנאשם, אך הנאשם דבק בהחלטתו להמיתה.

חזקת הכוונה

חזקה המעוגנת בהיגיון היא, שאדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו, ואם לא נסתרה חזקה זו ולא הוטל ספק סביר בדבר תחולתה, די בה כדי להוכיח את כוונתו של הנאשם להמית את קרבנו. נראה, כי צורת הדקירה ומיקומה כאמור, יש בה די והותר כדי להעיד על החלטה להרוג. כבר נקבע על ידי בית המשפט, שדקירה במקום אסטרטגי בגוף הקורבן יש בה כדי להעיד על החלטה להרוג (ראו לעניין זה ע"פ 304/74 חנה מזרחי נ' מדינת ישראל, ראו גם ע"פ 356/77 גרשון יוסף נ' מדינת ישראל, ע"פ 68/79 זאיד מוגרבי נ' מדינת ישראל). קל וחומר שכך, כשלא רק בדקירה מדובר, כי אם בשיסוף הגרון תוך ביצוע חתך עמוק לאורך כ-15 ס"מ, על אף ניסיונות ההתנגדות של המנוחה.

היעדר התגרות בתכופ למעשה (היעדר קנטור)

יסוד היעדר הקנטור, או בלשון המחוקק, "היעדר התגרות בתכופ למעשה", הינו היסוד השני מבין שלושה רכיבים המרכיבים את ה"כוונה תחילה". תכליתו של יסוד הקנטור הוא לאבחן בין כוונ ג דה, לבין כוונה תחילה, מתוך ההחלטה להמית. כוונה תחילה כשאין קנטור, מתייחסת למעשה מתוכנן מראש ושקול, להבדיל מהחלטה להמית שגובשה באופן ספונטני לנוכח קנטור בתכופ למעשה, כאשר הנאשם איבד שליטה, ועקב אובדן עשתונות ביצע מעשה רגעי ופתאומי לנוכח הקנטור שהניע את המעשה. אין הדין מצדיק מעשה שכזה, אולם הוא מכיר בדרגת אשמה פחותה. מטרת דרישה

זו, לאפיין את ההחלטה להמית כהחלטה שנתגבשה אגב שיקול וישוב הדעת - "**בדם קר**" - להבדיל מהחלטה ספונטאנית על רקע של סערת נפש, אשר כתוצאה ממנה איבד אדם את עשתונותו, ונטל חיי אדם אחר.

מדובר בהתנהגות הגורמת לנאשם לאבד את השליטה העצמית, ולבצע את המעשה הקטלני באופן ספונטאני וללא יישוב דעת (ע"פ 3112/94, אבו-חסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1), 422, 428), היינו, בהתגרות בתכופ למעשה, כאשר משמעותה הבסיסית של "התגרות", היא אם עובר לזמן שבו בוצע המעשה, באה התנהגות מרגיזה ופרובוקטיבית מצד הקורבן (או מצד אדם שלישי) אשר שללה מהנאשם, מניה וביה, את כוח השליטה העצמית, כך שבמצב נפשי זה ובטרם היה סיפק בידו "להתקרר" ולהעריך את הכוח לשלוט ברצונו, הוא ביצע את הפעולה הממיתה. תנאי נוסף, הינו המבחן שאותה התנהגות מרגיזה, הייתה עשויה להוציא מכליו גם את האדם הסביר ולהמריצו לנהוג כלפי הקורבן כפי שנהג הנאשם.

מבחן קיומו של קנטור הוא אפוא, מבחן כפול: האם ההתנהגות המקנטרת השפיעה על הנאשם עד כדי איבוד שליטתו - היינו, "המבחן הסובייקטיבי", והאם אדם מן היישוב היה עשוי בהיותו במצבו של הנאשם לאבד את שליטתו העצמית - היינו: "המבחן האובייקטיבי" (ראו פרשת **ביטון**; פרשת **פסקו**; ע"א 8332/05 **איסקוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, מיום 26.7.07).

רק אם מתקיימים שני המבחנים, הסובייקטיבי והאובייקטיבי, לא יורשע הנאשם ברצח בשל קיומו של הקנטור (ע"פ 396/69 **מ"י נ' נעים בנו**, כד(1) 561, בפרו' עמ' 579; ע"פ 418/77 **מ"י נ' ברדריאן**, פ"ד לב(3) 3, עמ' 11, י' **קדמי** "על הדין בפלילים", חלק שלישי, פרו' עמ' 1137).

המבחן הסובייקטיבי

המבחן הסובייקטיבי הוא מבחן עובדתי טהור, הבוחן את התנהגות הנאשם הספציפי. מבחן זה שולל מן הכוונה את אופייה המיוחד, פרי יישוב הדעת. הוא מעוגן בנסיבות המיוחדות של כל מקרה ובמצבו הנפשי של הנאשם. המבחן הסובייקטיבי יתקיים אם מחמת ההתגרות, ובתכופ לה, איבד הנאשם בפתאומיות את שליטתו העצמית, כך שמעשה ההמתה בוצע בלא מחשבה על תוצאותיו. בהקשר זה, בית המשפט נותן את דעתו למספר נתונים עובדתיים, לרבות אלה:

1. **עיתוי ההתגרות ומועד התגובה:** מעשה ההמתה עקב התגרות אינו יכול להיעשות אלא בסמיכות זמן להתגרות. מעשה המתה המנותק מבחינת מועד התרחשותו מן ההתגרות, אין די בו, שכן ריחוק הזמנים הותיר בידי הנאשם שהות לצנן את להט דמו, להתקרר ברוחו ולשוב למצב של שליטה עצמית. מעשה המתה שבוצע בריחוק מועדים לעומת מעשה ההתגרות, עלול לגרור מסקנה כי המעשה מהווה נקמנות מחושבת גרידא (ע"פ 7392/06 **אבו סאלח נ' מדינת ישראל**, תק-על 2010(2), 4290 (2010), ניתן ביום 28.6.10).

2. **עוצמת ההתגרות:** עוצמת ההתגרות צריכה להיות כזו אשר תגרום לנאשם באופן פתאומי ובלתי צפוי לאבד שליטה עצמית על מעשיו כך שמעשה הקטילה שביצע יהיה בעל אופי ספונטני ולא פרי שיקול-דעת ויישוב-דעת.

עוצמת הריגוש של האדם צריכה להיות, מצד אחד, בעלת אופי רגעי, חולף ופתאומי, ומצד אחר, עוצמתה צריכה להיות כזו שתשלול מן האדם יכולת לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו (ראו לעניין זה ע"פ 759/97 אליאביב נ' מדינת ישראל פ"ד נה (ד) 459).

3. **פתאומיות ההתגרות:** מדובר הוא במאורע שנתרגש על הנאשם כרעם ביום בהיר, או סערת נפש שנגרמה מחמת גילוי מרעיש, ללא כל הכנה מוקדמת. (ראו ע"פ 11578/05 טלה נ' מדינת ישראל, תק-על 2007(2), 4032 (2007), ניתן ביום 18.6.07 (להלן: "פרשת טלה"); ע"פ 9970/06 קאנשן נ' מדינת ישראל, תק-על 2009(1), 3440 (2009), ניתן ביום 9.3.09; ע"פ 5718/06 אפשטיין נ' מדינת ישראל, תק-על 2009(4), 2270 (2009), ניתן ביום 15.11.09).

4. **פתאומיות אובדן השליטה:** תהליך הגרימה של אובדן העשתונות חייב להיות קשור באופן הדוק לעוצמתה של ההתגרות, במובן זה שהתגרות בדרגה גבוהה הביאה לכך שהנאשם יאבד לפתע, ללא כל סימנים מקדימים, וכמובן שלא מתוך תכנון, את קור רוחו, כאילו הכה בו הברק.

5. **ספונטניות התגובה למעשה ההתגרות:** התגובה נעשית שלא מתוך שיקול דעת.

6. **מידתיות:** העדר יחס סביר בין ההתגרות ובין עוצמת התגובה לה, יכול ללמד על קיומה של שליטה עצמית וביצוע מעשה ההמתה מתוך מחשבה מוקדמת ולא בשל איבוד עשתונות (ראו לעניין זה פרשת אליאביב).

הראיות במקרה שבפנינו לא תומכות כלל ועיקר בטענת הקנטור ואף לא מעלות ולו ספק לכאורי התומך בטענת הקנטור.

הנאשם טען שעובר לאירוע, המנוחה אמרה לו שהיא אוהבת את ע. ורוצה את ע. לדבריו, היא אמרה לו שהיא לא מפחדת ממנו ושהיא רוצה לברוח שוב מהבית כדי שאמא שלו תמות.

בעדותו בבית המשפט הנאשם טען טענה כבושה לפיה, בנוסף לאמור, המנוחה גם ירקה עליו עובר לאירוע. גם אמו של הנאשם העלתה את הטענה הכבושה שהמנוחה ירקה על הנאשם רק במעמד עדותה בבית המשפט, זאת לאחר שבאמרתה במשטרה מיום 02.12.12 אמרה שלא התנהל וויכוח בין הנאשם ובין המנוחה כאשר היא היתה בבית.

בע"פ 190/82 שאול מרקוס נ' מדינת ישראל לז(1) 225, נקבע ביחס לעדות כבושה:

"עדות כבושה ערכה מועט... במה דברים אמורים? כשאין הסבר מתקבל על הדעת על שום מה נכבשה העדות עת רבה. ניתן הסבר לגילוי הדברים באיחור זמן, והסבר זה מתקבל על הדעת, שוב אין ליחס חשיבות-יתר לאיחור כשהוא לעצמו"... משך הזמן, העושה את העדות לכבושה, יכול שהוא קצר ויכול שהוא ארוך יותר, הכול, לפי נסיבותיו המיוחדות של העניין... ההסבר, שעל בית המשפט להשתכנע הימנו, הוא לגבי שני עניינים: האחד - על שום מה שתק העד וכבש את עדותו כל אותה עת עד למתן עדותו; והשני - מה נשתנה עתה, כאשר החליט העד להעיד, ומהו הנימוק שהניעו לשבור את שתיקתו..."

חרף העובדה שהנאשם מסר שש אמרות במשטרה, בחלקן תיאר לפרטי פרטים את העימות בינו ובין המנוחה עובר לאירוע, טענה זו הושמעה לראשונה בעדותו בבית המשפט.

אף באמרות שאמר הנאשם לשוטרים שהגיעו לזירת האירוע מיד לאחר האירוע, לא הושמעה הטענה שהמנוחה ירקה עליו עובר לאירוע. הנאשם לא סיפק הסבר משכנע לסיבה בגינה הוא כבש את עדותו, דווקא בעניין זה, עד למועד עדותו בבית המשפט. יתרה מכך, גם בעדותו בבית המשפט חזר פעמים רבות על השתלשלות האירועים עובר לאירוע ורק פעם אחת ציין שהמנוחה ירקה עליו עובר לאירוע. מכאן נראה כי גרסתו בעניין זה הינה גרסה כבושה אשר לא נתתי בה אמון.

זאת ועוד, גם אם נקבל את טענת הנאשם, כי המנוחה ירקה עליו עובר לאירוע, אין בכך, אפילו בצירוף הדברים, שלטענתו, אמרה המנוחה, משום קנטור סובייקטיבי במשמעות המשפטית.

גם אם המנוחה אמרה לנאשם דברים מעליבים, אין בהם כשלעצמם מטען עוצמה כזה אשר שלל ממנו באופן פתאומי וספונטני את השליטה העצמית והביא אותו לביצוע מעשה הקטילה בלא שהיה יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו.

אף לדברי הנאשם, המנוחה אמרה לו דברים שהיו ידועים לו עוד קודם, שכן, עובר לאירוע, לאחר שהמנוחה ברחה עם ע.א. למספר ימים וכל בני המשפחה ידעו על כך, דיברו על כך ופעלו בעניין זה כאשר, כך נראה, שבראש מעייניהם, כבוד המשפחה. יתרה מכך, הנאשם בעצמו אמר מספר פעמים, כי הוא כעס על המנוחה מהרגע שבו היא ברחה עם ע.א. ולדבריו, בעקבות מעשיה של המנוחה החיים של משפחתו התהפכו, והוא לא היה יוצא מהבית מכיוון שהוא התבייש מאנשים בגלל מה שהמנוחה עשתה.

מהראיות עולה, שדבריה והתנהגותה של המנוחה בבוקר האירוע לא היו בבחינת "רעם ביום בהיר" אשר הגיע ללא כל הכנה מוקדמת עבור הנאשם. על פי הראיות, התנהלותה של המנוחה בשבועות לפני הרצח הייתה ידועה לנאשם ולבני משפחתו- כך גם רצונה לחיות עם ע.; כאשר בעיניו של הנאשם, התנהגות זו פגעה בכבוד המשפחה והרגיזה אותו. ההתנהלות הנטענת בבוקר הרצח הינה המשך ישיר לכך ואין בה כל חדש ואפילו אין בה עוצמה חדשה.

לכך יש להוסיף את התנהלותו של הנאשם, אשר בתגובה לדבריה הנטענים של המנוחה, הלך למטבח והיה לו זמן להתקרב אך הוא בחר להצטייד בסכין. לדבריו, המנוחה המשיכה לעצבן אותו ואז הוא דקר אותה עם הסכין. מעבר לכך, בנתיחת גופת המנוחה נמצאו פצעי חתך הנראים כ"פצעי הגנה" באצבעות ובכפות ידיה, מה שמעיד על ניסיונה להגן על עצמה מפניו של הנאשם, אך הנאשם דבק במטרתו להביא למותה.

אף ממצאי נתיחת גופת המנוחה כפי שפורטו לעיל (חתך שסיעה מאפרכסת ימין עד לאפרכסת שמאל, באורך של כ- 15 ס"מ)- מלמדים כי המתת המנוחה לא נעשתה באורח ספונטני ופתאומי ואגב אובדן שליטה ועשתונות של הנאשם, אלא מתוך ישובהדעת והבנה מלאה לתוצאות מעשיו. הפער הבולט בין עוצמת הקנטור הנטען, אפילו לו הוכח, לבין קיצוניותה של תגובת הנאשם מחזק מסקנה זו.

המבחן האובייקטיבי

במסגרת המבחן האובייקטיבי יש לעמוד על אופיו האובייקטיבי של המעשה המקנטר- האם אדם מן היישוב, או אדם ממוצע, בנעליו של הנאשם, אילו היה נתון במצבו של הנאשם הקונקרטי, היה עלול לאבד את השליטה העצמית ולהגיב

באורח הקטלני להתגרות באופן דומה לתגובת הנאשם?

בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע, כי תכונותיו של הממית, אופיו, מזגו, מינו, רקעו הסוציו-אקונומי, דתו, עדתו, מצבו הנפשי והרוחני ושאר תכונותיו, אינן נלקחות בחשבון. המבחן האובייקטיבי הוא מבחן טהור, שאינו משלב בתוכו נתונים סובייקטיביים של הנאשם - "תפיסותיו הסובייקטיביות של הממית אינן מעלות ואינן מורידות. אדם אינו הופך עניין להתגרות רק משום שהוא רואה בכך התגרות" (פרשת ביטון; ראו גם פרשת פסקו).

המבחן האובייקטיבי מתחשב ב"חולשת הטבע האנושי" ומהווה מעין בלם ערכי, הבא לכפות נורמות, ומטרתו להשיב על השאלה אם הקנטור היה כה רציני, עד כדי כך שיש להסיק שרוב האנשים היו מתקשים מאוד שלא להיכנע, ולפיכך היו עלולים להגיב בצורה הקטלנית, שבה הגיב הנאשם (ע"פ 396/69 הנ"ל וכן ע"פ 686/80 סימן טוב נ' מ"י, פ"ד לו(2) 253, בפרו' עמ' 263).

לא התקיים בעניינו קנטור במשמעותו המשפטית הסובייקטיבית ולכן אין נפקות לשאלה אם התקיים בנסיבות עניין זה המבחן האובייקטיבי. אך למעלה מן הנדרש אציין, כי גם המבחן האובייקטיבי לא מתקיים בעניינו, שכן הדעת אינה נותנת שהאדם הסביר היה מגיב באורח הקטלני כשם שהגיב הנאשם לדבריה והתנהגותה הנטענים של המנוחה.

ב. הכנה פיזית למעשה ההמתה

מטבע הדברים קיימת זיקה בין יסוד "ההכנה" לבין "ההחלטה להמית" ומעשה ה"הכנה" עשוי להצטרף לגורמים אחרים המלמדים על גיבושה של ההחלטה להמית (ראו לעניין זה י. קדמי "על הדין בפלילים חוק העונשין", חלק שלישי, ע"מ 1130).

בית המשפט קבע בדנ"פ 1042/04 דוד ביטון נ' מדינת ישראל, כי :

"יסוד ההכנה צריך ללמד על אופייה של כוונת הקטילה, והרעיון הטמון בקביעתו כיסוד מבין יסודות העבירה הוא, כי אם עשה הנאשם פעולה של הכנה - כגון הכנת כלי נשק - משמע שחשב ושקל לפני שהחליט להרוג".

ב"כ הנאשם טען שהנאשם הלך למטבח על מנת לשטוף פנים ולא על מנת להצטייד בסכין, אך המנוחה המשיכה לקנטר את הנאשם ולקלל אותו. לדבריו, הנאשם הצטייד בסכין על מנת להפחיד את המנוחה ולא על מנת להביא למותה ולאור העובדה שהיא המשיכה לקנטר אותו הוא דקר אותה.

בניגוד לטענת הסנגור, הנאשם אמר באמרתיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט שהוא שטף את פניו ואז התנהל וויכוח בינו ובין המנוחה וכתוצאה מהעלבונות שהיא השמיעה בפניו הוא הלך להביא את הסכין מהמטבח.

כבר נקבע על ידי בית המשפט בע"פ 10828/03 טאהא נג'אר נ' מדינת ישראל:

"יסוד ההכנה פורש בפסיקה כיסוד פיסי שבגדרו נבחנים מעשי ההכנה שנלוו למעשה הרצח או הכנת המכשיר שבו נעשה הרצח... מעשה ההכנה יכול שיתהווה על אתר, בהתגבש ההחלטה להרוג. למעשה, במקרים רבים משתלבים זה בזה שני היסודות הללו, כשהם מתעוררים ומתגבשים סמוך מאוד למעשה גרם המוות עצמו. כך למשל בעניין טטוראשוילי, בנטילת הגרזן בו נתקל המערער בבית, בהנפתו ובהורדתו על ראש המנוחה החל ונשלם מעשה ההכנה. במקרה שלפנינו הגיע בית המשפט המחוזי - כאמור - למסקנה המבוססת, כי המערער חזר לביתו לאחר ויכוח עם אחותו המנוחה כדי להביא את הסכין, והחביאה תחת בגדיו. עם זאת, כבית המשפט

קמא סבור אף אנכי, כי גם לפי הגרסה, שהתעוררה בשלב מאוחר, כי הסכין היתה על גופו של המערער כל היום, די בהוצאתו מתחת לבגדיו ובכיוונו כלפי המנוחה כדי לקיים את יסוד הכוונה. דומה שהדברים בענייננו בהקשר דנא אינם מורכבים ומדברים בעד עצמם".

הבאת הסכין על ידי הנאשם הינה בגדר הכנה של מכשיר המיועד לביצוע מעשה ההמתה באמצעות ביצוע הדקירה והחתך כפי שתואר לעיל ואף בה יש כדי ללמד על התגבשותה של ההחלטה להמית אצל הנאשם

בשולי הדברים

ב"כ הנאשם העלה טענה בדבר התנהלות המשטרה וגורמי הרווחה בנסיבות העניין. לדבריו, התקבלו במשטרה ידיעות ממשיות בדבר סכנה ממשית לחייה של נערה בת 15 ולא נעשו פעולות ממשיות בעניין מצידם של הגורמים במשטרה וברווחה שלא מצאו לנכון להגיע פיזית לתחנת המשטרה על מנת לדבר עם המנוחה ולפנות לבית המשפט במקרה הצורך. ב"כ הנאשם הדגיש שהגם שהטענות האמורות אינן מהוות הגנה לנאשם, הן צריכות לבוא לידי ביטוי בהכרעת הדין.

גם אם נפל פגם בהתנהלותם של מי מגורמי המשטרה או הרווחה, אין בכך כדי להוות הגנה או הפחתה מאחריותו של הנאשם למעשיו. חייה של המנוחה לא נקטלו בתאונה או בשל התרשלנות של גורם כזה או אחר. הנאשם הוא שרצח את המנוחה בדם קר והוא האחראי הבלעדי למעשיו.

חרף האמור, איני יכול להתעלם מהתחושה הקשה, הנובעת לכאורה מהשתלשלות האירועים בתיק זה, ובעיקר בשל ההתנהלות לכאורה של הגורמים הרלוונטיים בשרותי הרווחה בנסיבות העניין.

מעדותם של השוטרים שלקחו חלק בחקירת האירוע, מתקבלת, לכאורה, תמונה לפיה על רקע בריחתה של המנוחה מהבית עם ע.א. והיעדרותה מהבית למשך מספר ימים, התקבלו שתי ידיעות, יום לפני האירוע ולאחר שהמנוחה שבה לביתה, לפיהן קיימת סכנה ממשית לחייה של המנוחה מצד בני משפחתה. על פי עדותם של השוטרים, לאחר שהתקבלה הידיעה הראשונה הובאה המנוחה לתחנת המשטרה אך סירבה ללכת למקלט. לכאורה, הגורמים ברווחה עודכנו בקשר לכך ומסרו שפינוי המנוחה למקלט בניגוד לרצונה מחייב פניה לבית המשפט לקבלת צו. למרות האמור וחרף אותן ידיעות ממשיות על סכנה ממשית לחיי המנוחה, לא נעשו פעולות בקשר לכך- המנוחה הוחזרה לביתה והגורמים הרלוונטיים במשטרה וברווחה עודכנו בהתאם.

מאוחר יותר הגיעה ידיעה מודיעינית נוספת בדבר סכנה לחייה של המנוחה מצד בני משפחתה והגורמים הרלוונטיים עודכנו בכך, צוות שיטור נשלח לביתה של המנוחה, גבה ממנה עדות ומשהמנוחה מסרה שהיא אינה חשה מאוימת, היא הושארה בבית המשפחה.

לכאורה, סעיף 11 לחוק הנוער (טיפול והשגחה), התש"ך-1960, נועד למקרים מהסוג הזה וזו לשון הסעיף:

11. (א) היה עובד סוציאלי לפי חוק הנוער (טיפול והשגחה) סבור כי קטין הוא נזקק ונשקפת לו סכנה תכופה או שהוא זקוק לטיפול רפואי או אחר שאינו סובל דיחוי, רשאי הוא לנקוט בכל האמצעים הדרושים לדעתו למניעת אותה סכנה או למתן אותו טיפול אף ללא הסכמת האחראי על הקטין, ובלבד שלא יוחזק קטין יותר משבוע ימים מחוץ לרשותו של האחראי עליו אלא באישור בית המשפט.

לכאורה, נראה שלאור נסיבות האירוע, הרקע שקדם לו וההתראות בדבר סכנה ממשית לחייה של המנוחה מצד בני משפחתה, מן הראוי היה לבחון נקיטה בכל האמצעים הדרושים על מנת למנוע את אותה סכנה, לרבות פינוי המנוחה למקלט, אף בניגוד לרצונה, או פניה דחופה לבית המשפט על מנת לקבל צו מתאים בנסיבות העניין.

מובן, שאין לדון איש בהעדרו ובלא שנשמעה עמדתו בנוגע להתנהלות הלכאורית שפורטה לעיל, על כן, בנסיבות אלה אמליץ לחברי לשלוח עותק מהכרעת הדין למפקד מחוז הדרום במשטרה ולמנכ"ל משרד העבודה והרווחה על מנת שיערכו את הבדיקות המתאימות ובמידת הצורך יסיקו את מסקנותיהם, לרבות בנוגע לשיתוף הפעולה הנדרש בין הגופים במצבים מהסוג המתואר.

לסיכום

לאור כל האמור, אני מציע לחברי לקבוע, כי התביעה הוכיחה כנדרש במשפט פלילי, מעבר לכל ספק סביר, את כל המיוחס לנאשם בכתב האישום. אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירת הרצח, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

נתן זלוצ'ובר, שופט

השופט ברוך אזולאי- אב"ד

אני מסכים.

ברוך אזולאי, שופט

השופטת יעל רז- לוי

אני מסכימה.

יעל רז-לוי, שופטת

אשר על כן הוחלט כאמור בחוות דעתו של השופט זלוצ'ובר. אנו מרשיעים את הנאשם בביצוע

עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

יש לשלוח עותק מהכרעת הדין למפקד מחוז הדרום במשטרה ולמנכ"ל משרד העבודה והרווחה על מנת שיערכו את הבדיקות המתאימות ובמידת הצורך יסיקו את מסקנותיהם, לרבות בנוגע לשיתוף הפעולה הנדרש בין הגופים במצבים מהסוג המתואר.

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ה, 12 אפריל 2015, במעמד הצדדים.

ברוך אזולאי, שופט אב"ד נתן זלוצ'ובר, שופט יעל רז-לוי, שופטת